

EURÓPAI
BIZOTTSÁG

Strasbourg, 2016.10.25.
COM(2016) 685 final

2016/0337 (CNS)

Javaslat

A TANÁCS IRÁNYELVE

a közös társaságiadó-alapról

{SWD(2016) 341}

{SWD(2016) 342}

INDOKOLÁS

1. A JAVASLAT HÁTTERE

• A javaslat indokai és céljai

A Bizottság 2011. március 16-án javaslatot tett a közös összevont társaságiadó-alapról (KÖTA) szóló irányelvre. A javaslat, amely a Tanács előtt még függőben van, a Bizottság REFIT kezdeményezései közé tartozik, és arra irányul, hogy a vállalatok üzleti tevékenységéhez a belső piac egész területén egységes szabálycsomagot biztosítson. A 2011-es javaslat ezért lehetővé tenné, hogy a vállalatok a társasági adó szempontjából egységes piacként kezeljék az Uniót, és ezáltal megkönnyítsék a határokon átnyúló tevékenységet, és ösztönöznék a kereskedelmet és a befektetést.

A nemzetközi közösség számára az utóbbi időben vált világossá, hogy a társasági adózásra vonatkozó jelenlegi szabályok már nem igazodnak a modern keretekhez. A társasági jövedelmet általában véve nemzeti szinten adóztatják, de a gazdasági környezet mára globalizálódott, mobilis és digitális lett. Összetettebb üzleti modellek és vállalati szerkezetek alakultak ki, ami megkönnyíti a nyereség átcsoportosítását¹. A nemzeti társaságiadó-rendszerek eltérései ráadásul az elmúlt évtized során lehetőséget adtak az agresszív adótervezés felvirágzására. Így tehát, ha a nemzeti szabályokat az üzleti tevékenységek határokon átnyúló dimenziójának figyelembevétele nélkül alkotják meg, a különálló nemzeti társaságiadó-rendszerek közötti kölcsönhatásban valószínűleg eltérések jelentkeznek. Az ilyen eltérések felvetik a kettős adóztatás vagy a kettős nem adóztatás veszélyét, és ezáltal torzítják a belső piac működését. A fenti körülmények között a tagállamoknak egyre nagyobb nehézséget okoz, hogy egyoldalú fellépéssel, hatékonyan küzdjenek az agresszív adótervezési gyakorlatok² ellen, hogy megvédjék a nemzeti adóalapot a szűküléstől és fellépjenek nyereségátcsoportosítással szemben.

Mivel Európában ma kiemelten fontos a fenntartható növekedés és befektetés ösztönzése a tisztességes és jobban integrált piacon, a vállalati nyereség igazságos, eredményes adóztatása érdekében új keretrendszerre van szükség. Ezzel összefüggésben a KÖTA hatékony eszköznek tűnik a tekintetben, hogy a három azonos súlyozású tényezőn (munkaerő, eszközök és árbevétel) alapuló képlet segítségével oda rendelje a jövedelmet, ahol az érték képződik. Mivel ezek a tényezők oda tartoznak, ahol a vállalat megtermeli a nyereségét, jobban ellenállnak az agresszív adótervezési módszereknek, mint a nyereség felosztására általánosan használt transzferárképzési módszerek.

A KÖTA adókikerülés elleni funkciója mellett az újraindított projektnek az a vonása is megmarad, hogy a társaságiadó-rendszer ösztönzi a határokon átnyúló kereskedelmet és befektetést a belső piacon. A határokon átnyúló tevékenységet folytató vállalkozásoknak jelenleg 28 eltérő társaságiadó-rendszernek kell megfelelniük. Ez az időigényét tekintve, de gazdaságilag is megterhelő folyamat, és a vállalkozás fő irányától veszi el az energiát. Az újraindított KÖTA megtartaná a 2011-es javaslat előnyeit a tekintetben, hogy azokra a vállalatcsoportokra, amelyeknek legalább egy tagállamban adóalanyisággal rendelkeznek, egyetlen adóalap-számítási szabályrendszer vonatkozzon az Európai Unióban (EU), és ezáltal egy adóhatóság joghatálya alá tartozzanak („egyablakos ügyintézés”). A határokon átnyúló

¹ A bizottsági szolgálati munkadokumentum ([SWD\(2015\) 121 final](#)) részletes áttekintést ad a történeti háttérrel, az aktuális kérdésekről és a multinacionális profit adózásában rejlő kihívásokról.

² „Az agresszív adótervezés az adófizetési kötelezettség csökkentése céljából az adórendszer jogi alakaságaiból fakadó előnyöket, illetve a két vagy több adórendszer közötti eltéréseket használja ki” (A Bizottság 2012. december 6-i ajánlása az agresszív adótervezésről, [C\(2012\)8806 final](#)).

veszteség esetén biztosított adókedvezmény automatikus következménye lenne a konszolidációnak, és a transzferárképzési szabályok nem lennének érvényesek a csoporton belül, mivel a csoport egészére számított bevételek elosztása a felosztási képlettel történne.

A 2011-es javaslatához képest az a különbség, hogy az újraindított kezdeményezés kötelező szabályokat állapítana meg a bizonyos méretet meghaladó csoportokra, hogy növelje a rendszer ellenálló képességét az agresszív adótervezési módszerekkel szemben. Mindezek fényében az is fontos lenne, hogy a szabályok olyan gazdálkodó szervezetek számára is választhatóak legyenek, akik az Unióban a társasági adó hatálya alá tartoznak, de nem felelnek meg azoknak a kritériumoknak, amelyek alapján a közös keret vonatkozna rájuk.

A KÖTA felé vezető út

A Tanács keretében 2011 óta folyó tárgyalások megmutatták, hogy a KÖTA-javaslatot – lévén kifejezetten nagyra törő projekt – egészében valószínűleg nem lehet elfogadni, csak szakaszosan. A különféle elemek ezért (különösen az adókonszolidáció) bonyolult vitafolyamatot indítottak el, és akadályozhatják az előrehaladást a rendszer más alapvető elemei terén. Az előrehaladás ilyenfajta késleltetésének megkerülése érdekében a Bizottság 2015. júniusi cselekvési tervében fokozatosságot javasolt a KÖTA tekintetében. Ennek megfelelően azt javasolta, hogy a konszolidációs munkát halasszák el addig, amíg megállapodás nem születik a közös alapra, azaz a közös társaságiadó-alapra vonatkozó kötelező szabálycsomagról. Ez mindazonáltal nem változtat azon a tényen, hogy a Bizottság egyidejűleg és egy kezdeményezés keretében két javaslatot fog benyújtani, a közös társaságiadó-alapra és a KÖTA-ra vonatkozóan. A KÖTA-ról szóló, a Tanács előtt függőben lévő 2011-es javaslat akkor lesz visszavonva, amikor a Bizottság elfogadja az új javaslatokat. Ezzel kapcsolatban alapvető fontosságú, hogy az adókonszolidáció továbbra is alapvető eleme maradjon a KÖTA-kezdeményezésnek, mivel az Unióban működő vállalatok előtt álló főbb adózási akadályokat a leghatékonyabban egy konszolidált csoport keretei között lehet kezelni.

Ez az irányelvjavaslat a szakaszos megközelítés úgynevezett első lépésével foglalkozik. Ennek megfelelően a közös alap elemeire korlátozódik, azaz a társaságiadó-alap kiszámítására vonatkozó szabályokra, beleértve egyes adókikerülés elleni rendelkezéseket, valamint a javasolt adórendszer nemzetközi dimenziójára. A 2011-es javaslatához képest további két témával bővült: szerepelnek benne az eladósodás kedvezőbb adóügyi megítélésével szemben ható szabályok, és a kutatás-fejlesztés (K+F) után többletlevonás alkalmazható. A konszolidációval a tervek szerint egy külön irányelvjavaslat fog foglalkozni (azaz a második lépés), amelynek vizsgálata a második szakaszban, azaz a közös alap elemeiről szóló politikai megállapodás elérése után esedékes. A KÖTA-javaslat addig függőben marad, és a Tanács vizsgálja. Annak ellentételezésére, hogy az adózóknak átmenetileg nélkülözniük kell az adókonszolidációból eredő előnyöket, a javaslat rendelkezik a határokon átnyúló veszteség esetén biztosított adókedvezmény mechanizmusáról, utólagos megadóztatással. Ez a konszolidált adóalap (KÖTA) bevezetéséig maradna hatályban, ami által a határokon átnyúló veszteség esetén biztosított adókedvezmény a szabályok alkalmazásának automatikus következménye lesz.

• Összhang a szabályozási terület jelenlegi rendelkezéseivel

A KÖTA-javaslat újraindítása a központi témája a Bizottság cselekvési tervének, azaz a méltányos és hatékony társaságiadó-rendszer az EU-ban című közleményének³, amelyet 2015. június 17-én fogadott el. A cselekvési terv 5 fő cselekvési területet jelölt meg. A közlemény

³ A Bizottság 2015. június 17-i közleménye az Európai Parlament és a Tanács részére (COM(2015) 302 final): Méltányos és hatékony társaságiadó-rendszer az Európai Unióban: 5 fő cselekvési terület

megvizsgálja az Unióban érvényben lévő társaságiadó-politikákat, és egy olyan uniós társaságiadó-rendszer megteremtését tűzi ki célul, amelyben az üzleti nyereséget abban a joghatóságban adóztatnák, ahol az érték keletkezik. A KÖTA-t átfogó kezdeményezésként mutatja be, amely rendkívül hatékony eszköz lehet a méltányosabb és hatékonyabb adózás céljának megvalósítására.

A KÖTA-ra vonatkozó, újraindított javaslat emellett további szabályokat is tartalmazna az OECD adóalap-erózióról és nyereségátcsoportosításról (BEPS) szóló kezdeményezésének néhány fő területe kezelésére. Ezek az elemek mára minimumszabályok formájában beépültek a közelmúltban elfogadott (EU) 2016/1164 tanácsi irányelvbe⁴ (más néven az adókikerülés elleni irányelvbe (ATAD)). Valójában arra lehet számítani, hogy a KÖTA magában foglalja az ATAD adókikerülés elleni elemeit, de új jogi kontextusba helyezve. A normáknak be kellene épülniük az EU egészére vonatkozó közös társaságiadó-rendszerbe, és minimumszabályok helyett abszolút szabályokat kellene megállapítaniuk.

A KÖTA újraindítására irányuló jelenlegi kezdeményezés kiemelt helyen szerepel a méltányosabb adózás területén tervezett bizottsági projektek között. A tervek szerint ugyanazon a napon fogják bemutatni a nyilvánosságnak, mint a harmadik országokat érintő, hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszerekről szóló irányelvjavaslatot (amely módosítja az ATAD-ot) és a vitarendezésről szóló irányelvet. A javaslat emellett több, a közelmúltban elfogadott adóügyi projektet is alapul vesz; az ATAD-on kívül idetartoznak az anya- és leányvállalatokról szóló irányelv (PSD) átdolgozásai (2014 és 2015) és a kamat- és jogdíjfizetésekről szóló átdolgozott irányelvjavaslat (IRD) (2011). A PSD-kezdeményezés és az IRD-vel kapcsolatban tárgyalt módosítások némelyike tükrözi azokat az aktuális politikai prioritásokat, miszerint az uniós adójogszabályokat meg kell erősíteni az agresszív adótervezési módszerekkel szemben.

- **Összhang az Unió egyéb szakpolitikáival**

A KÖTA a Bizottság méltányosabb adózásra irányuló kezdeményezéseinek körébe tartozik, és hozzájárulna azoknak az akadályoknak a megszüntetéséhez, amelyek a belső piac rendes működését gátló torzulásokat idéznek elő. Ezt feltételezve nagyban kiegészítené a társasági jog körébe tartozó, uniós szintű jogszabályokat, és nagyjából illeszkedne az olyan projektekhez, mint a tőkepiaci unió, illetve számos más kezdeményezés az adózás átláthatósága, az információcsere és a pénzmosás elleni fellépés területén.

2. JOGALAP, SZUBSZIDIARITÁS ÉS ARÁNYOSSÁG

- **Jogalap**

Ez a javaslat az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 115. cikkének hatálya alá tartozik. Ennek szövege kimondja, hogy a cikk hatálya alá eső közelítési intézkedések közvetlenül érintik a belső piac megteremtését vagy működését.

A KÖTA-kezdeményezés újraindításának célja, hogy megkönnyítse az EU-n belüli vállalkozást azáltal, hogy az adózókra a társaságiadó-jogszabályok egyetlen szabálykönyve vonatkozna a belső piac egész területén, egyúttal a rendszert is szilárdabbá és ellenállóbbá tenné az agresszív adótervezési módszerekkel szemben. Mindkét cél döntő mértékben és közvetlenül érinti a belső piacot, pontosan amiatt, mert a működésében fellépő torzulásokat hivatottak megszüntetni.

⁴

A Tanács (EU) 2016/1164 irányelve (2016. július 12.) a belső piac működését közvetlenül érintő adókikerülési gyakorlatok elleni szabályok megállapításáról (HL L 193., 2016.7.19., 1–14. o.).

- **Szubszidiaritás (nem kizárólagos hatáskör esetén)**

Ez a kezdeményezés összhangban áll a szubszidiaritás elvével.

Bár a problémáknak és a cselekvésre ösztönző okoknak különálló forrásaik vannak, mint azt az előző szakaszokban kifejtettük, úgy tűnik, hogy a káros hatásait viszont csak közös megoldással lehet hatékonyan kezelni: azaz az Unióban működő társaságiadó-rendszerek közelítése mérsékelné a piac torzulásait azáltal, hogy tisztességesebb és koherensebb adózási környezetet teremtene a vállalkozások működéséhez. Nyilvánvaló, hogy e célkitűzés megvalósulásához az intézkedéseket nem tehetik meg a tagállamok külön-külön, összehangolás nélkül, hanem uniós szintű fellépés szükséges. Az egyes tagállamok által egyénileg megtervezett és végrehajtott kezdeményezések csak konzerválnák vagy akár súlyosbítanák is a jelenlegi helyzetet, mivel az adózók továbbra is 28 eltérő és esetenként egymásnak ellentmondó adórendszer illetékességébe tartoznának.

A KÖTA tervezett újraindításának célja, hogy reagáljon a belső piac nagyobb növekedés és munkahelyteremtés iránti igényére, és fellépjen az agresszív adótervezési módszerek ellen. Mindezek a célkitűzések alapvetően az egyes tagállamokon túlmutató problémákat próbálnak kezelni, ezért lényegükben fogva közös megközelítést tesznek szükségessé. Ennek fényében bármely intézkedés csak úgy lehet eredményes, ha a szabályokat az egész belső piacon egységesen lehet alkalmazni. Ha nem, a társasági adózás területe továbbra is széttagolt marad, ami teret ad az adóügyi akadályok és a tisztességtelen adóverseny további virágzásának.

Ráadásul az adókikerülési gyakorlatok manapság mindenekelőtt határokon átnyúló közegben jelennek meg. Éppen a különböző adórendszerek közötti kölcsönhatás az, ami lehetőséget teremt a visszaélésre, vagy megkönnyíti a nemzeti társaságiadó-szabályok közötti kölcsönhatás eltéréseinek kihasználását. Emellett az a tény, hogy az EU egy nagymértékben integrált belső piac, fokozott határokon átnyúló aktivitást feltételez, ami nyomatékossítja az összehangolt megoldások jelentőségét.

Figyelembe véve a tervezett újraindítás nagyságrendjét és hatásait, a célkitűzéseit – hogy mérsékelje a jelenlegi 28 nemzeti adórendszer kölcsönhatása miatt kialakult piaci torzulásokat, és kedvezőbb feltételeket teremtsen a határokon átnyúló befektetéshez az egységes piacon – uniós szinten jobban el lehetne érni.

A KÖTA-rendszer legtöbb fő vonásával csak kollektív fellépés útján lehet foglalkozni. A gazdálkodó szervezetek vagy kifizetések jogi minősítésének kettős adóztatáshoz vagy kettős nem adóztatáshoz vezető különbségei például megszűnnének a közös társaságiadó-szabályokat alkalmazó vállalatok közötti viszonyokban. A tagállamok önálló intézkedései legjobb esetben is csak kétoldalúan oldanák meg ezeket a kérdéseket. A határokon átnyúló veszteség esetén biztosított adókedvezmény definíció szerint akkor működhetne a leghatékonyabban, ha minden tagállam részt venne ennek megadásában, még ha második legjobb lehetőségként a kétoldalú megközelítést sem szabad kizárni. Ráadásul a vállalatcsoportok adómentes átszervezése, a vállalaton belüli komplex transzferárképzés megszüntetése, valamint a bevételeknek a vállalatcsoport szintjén alkalmazott képlettel történő felosztása határokon átnyúló háttérre támaszkodik, és csak közös szabályozás keretében kezelhető.

- **Arányosság**

A tervezett intézkedések alkalmasak és szükségesek a kívánt cél eléréséhez. Nem mutatnak túl a társaságiadó-alap harmonizálásán, ami az előfeltétele a belső piacot torzító, felismert akadályok visszaszorításának. Az újraindított KÖTA nem korlátozza a tagállamok szuverenitását a tekintetben, hogy meghatározzák a költségvetési politikai céljaik eléréséhez

szükséges adóbevételek kívánt összegét. Ebből a szempontból nem érinti a tagállamok ahhoz való jogát, hogy maguk döntsenek a saját társasági adójuk mértékéről.

Bár a Bizottság következetesen támogatta a nemzeti adózási gyakorlatok összehangolásának igényét, nyilvánvaló, hogy az összehangolás önmagában nem lenne elegendő a belső piac adóval összefüggő torzulásainak megszüntetéséhez. A tapasztalatok azt mutatják, hogy az összehangolás lassú folyamat, és az eddigi gyakorlatokkal szerény eredményeket sikerült elérni. Az adók összehangolása ráadásul jellemzően csak egyes konkrét, célzott kérdésekkel foglalkozik, és nem oldja meg a vállalatok által a belső piacon tapasztalt problémák széles körét, amelyek holisztikus megoldást igényelnek.

A tervek szerint az újraindított KÖTA kötelező hatályának úgy húznák meg a határait, hogy csak az adózók szükséges kategóriáira, azaz egy meghatározott méret feletti vállalatcsoportokra vonatkozzon. Ennek az az oka, hogy a nagy bevételű csoportok jellemzően elegendő erőforrással rendelkeznek ahhoz, hogy agresszív adótervezési stratégiákban tudjanak részt venni.

Ebből következik, hogy a tervezett szabályok nem lépnék túl azt a mértéket, ami a belső piac jobb működése érdekében a Szerződés célkitűzéseinek eléréséhez szükséges.

- **A jogi aktus típusának megválasztása**

A belső piac korábban megnevezett torzulásait csak kötelező jogi szabályokkal és közös jogalkotási keret révén lehet kezelni. A puha jog kockázatos alternatíva lenne, mivel a tagállamok úgy dönthetnének, hogy egyáltalán nem hajtják végre, vagy rendszertelen megközelítéshez vezethetne. Az ilyen kimenetel kifejezetten nem kívánatos. Azzal a veszéllyel járna, hogy jogi bizonytalanságot teremt az adózók számára, és veszélybe sodorná az összehangolt, koherens társaságiadó-rendszerre vonatkozó célkitűzéseket a belső piacon. Emellett, mivel a közös adóalap kiépítése várhatóan hatással lenne a nemzeti költségvetésre, különösen a felosztási képlet révén, döntő fontosságú, hogy az összetételét meghatározó szabályokat következetesen és eredményesen alkalmazzák. Ezt kötelező jogszabályokkal sokkal nagyobb valószínűséggel lehet elérni.

Az EUMSZ 115. cikke alapján „a Tanács ... egyhangúlag irányelveket fogad el a tagállamok olyan törvényi, rendeleti vagy közigazgatási rendelkezéseinek közelítésére, amelyek közvetlenül érintik a belső piac megteremtését vagy működését.” A Szerződés ezért előírja, hogy a közvetlen adózásban a jogalkotás kizárólag irányelvek formájában történjen. Az EUMSZ 288. cikke szerint az irányelv az elérendő célokat illetően minden címzett tagállamra kötelező, azonban a forma és az eszközök megválasztását a nemzeti hatóságokra hagyja. Ebben a szellemben az irányelvnek általános jellegűnek kell maradnia, mivel a jogi alakításokról és az apró részletekről a tagállamoknak kellene döntenie.

3. AZ ÉRDEKELT FELEKKEL FOLYTATOTT KONZULTÁCIÓK ÉS A HATÁSVIZSGÁLATOK EREDMÉNYEI

- **Konzultációk az érdekelt felekkel**

A Bizottság nyilvános konzultációt szervezett, hogy az összes érdekelt felet bevonja a folyamatba, és lehetőséget adjon arra, hogy hozzászóljanak a KÖTA újraindításához. A konzultációs folyamathoz 175 résztvevő szolt hozzá. A válaszok legnagyobb része bejegyzett egyesületektől érkezett (37%), utánuk következtek az önálló vállalatok (32%), többségében kkv-k; ez nyomatékosítja a kisebb vállalatok érdekltségét a javaslatban.

A válaszadók típusától függően megoszlottak a vélemények a tekintetben, hogy a KÖTA lenne-e a megfelelő eszköz a nyereségátcsoportosítás kezelésére és az adminisztratív terhek

csökkentésére. Miközben a javaslatot összességében pozitívan értékelték, az NGO-k és állami szervek nagyobb hangsúlyt helyeztek arra, hogyan hat a KÖTA az adótervezési tevékenységekre. A vállalkozások inkább a megfelelési költségek csökkenését és a vállalkozáshoz kedvező befektetési környezet megteremtését hangsúlyozták. Kiemelték ugyanakkor annak a veszélyét is, hogy magasabb adminisztratív költségek merülnek fel, ha az adókikerülés elleni szabályok uralják a rendszert.

A nyilvános konzultáción kapott hozzászólások a hatásvizsgálatban is tükröződnek: erre több részben és egy külön mellékletben is hivatkozunk.

- **Szakértői vélemények beszerzése és felhasználása**

A hatásvizsgálat három tanulmány eredményeit tartalmazza.

1. Az Európai Bizottság Közös Kutatóközpontja által készített CORTAX-tanulmány. A CORTAX modell egy általános egyensúlyi modell azzal a céllal, hogy különféle adatforrásokból származó részletes adatok felhasználásával értékelje a 28 uniós ország társaságiadó-reformjainak hatását.

2. Az Európai Gazdaságkutató Központ (ZEW) tanulmánya a tartozás tőkével szembeni előnyét kezelő adóreformok hatásairól a tőkeköltségekre és a tényleges adókulcsokra. A tanulmány középpontjában az áll, hogy az EU 28 tagállamának adórendszerei milyen mértékben kedveznek a vállalati tartozásnak, és azt elemzi, hogy a különféle reformlehetőségek elvben képesek-e kezelni a tartozás előnyben részesítését és ösztönözni a beruházást.

3. Az Európai Gazdaságkutató Központ (ZEW) tanulmánya az adótervezés hatásairól a tényleges adókulcsokra. A tanulmány átlagos és alacsony tényleges adókulcsokat vezet le, amelyek magukban rejtik annak a lehetőségét, hogy a multinacionális vállalatok kifinomult adótervezési stratégiákat alkalmazzanak.

- **Hatásvizsgálat**

A mérlegelt lehetőségek közül a legfontosabb politikai választási lehetőségnek a közös konszolidált társaságiadó-alapról szóló javaslat bizonyult, de az első, konszolidáció nélküli szakasz következményeit is értékelték. Az egyik döntő kérdés az ilyen adóalap hatályával kapcsolatos, azaz hogy kikre vonatkozna. Fő választási lehetőségként azt kellett mérlegelni, hogy a KÖTA valamennyi cégre nézve kötelező legyen-e, vagy csak a cégek egy csoportjára. Több lehetőséget is megvizsgáltak annak kezelésére, hogy a jelenlegi adórendszerekből eredően a vállalatok inkább az eladósodást választják. Alapvetően két intézkedésből lehet választani: engedélyezni mind a hitelből, mind a saját tőkéből való finanszírozás költségeinek levonhatóságát, vagy kizárni mindkettőt. A K+F ösztönzőkkel kapcsolatban a központi elképzelések a K+F beruházások ráfordításai utáni, változó mértékben nagyvonalú adókedvezményt vizsgálták.

A különböző választási lehetőségek mérlegelése során kialakult egy előnyben részesített megoldás: a nagyvállalatokra nézve kötelező KÖTA, egy növekedési és beruházási kedvezménnyel és a K+F ráfordítások után járó kedvezménnyel együtt. A növekedési és beruházási kedvezmény lehetőséget ad a hitelből és saját tőkéből történő finanszírozás költségeinek leírására, korlátok között, hogy el lehessen kerülni a visszaélést és az adótervezést. A K+F ráfordítások után járó kedvezmény a tervek szerint legalább fenntartaná

a meglévő K+F adókedvezmények szintjét. Az elemzés azt mutatja, hogy a KÖTA egyértelműen előnyösebb annál az alternatívánál, amelyik a fellépés hiányát jelentené.

Az előnyben részesített megoldás végrehajtása várhatóan növelné az adórendszerek igazságosságát és megteremtené az esélyegyenlőséget azáltal, hogy ténylegesen megszüntetné az agresszív adótervezés ösztönzőit az EU-ban. Ennek köszönhetően könnyebb lenne biztosítani, hogy a vállalatok megfizessék az adóteherből rájuk eső részt, és javulna az adófizetői morál. Emellett az EU-ban ténylegesen meg lehetne szüntetni a határokon átnyúló adózási akadályokat is. Bár a konszolidáció nyilvánvalóan fontos elem az adókikerülés visszaszorításában, a KTA közös alapról szóló szabályok már önmagukban véget vetnének a profitátcsoportosítás egyes formáinak, például az adórendszerek közötti kölcsönhatásban meglévő eltérések kihasználásának. A növekedési és beruházási kedvezmény mellett csökkennének a torzulások a vállalatok finanszírozási döntéseiben, mivel a saját tőkéből és a hitelből való finanszírozás hasonló megítélés alá esne. A K+F-et ösztönző adókedvezmények nemcsak megmaradnának, hanem növekednének és egyszerűsőbbek is lennének.

A javaslat várható gazdasági haszna pozitív. A közös társaságiadó-alap a határokon átnyúló veszteség esetén biztosított adókedvezménnyel és növekedési és beruházási kedvezménnyel együtt 3,6%-os, illetve 0,5%-os növekedést hozna a beruházásban és a foglalkoztatásban. A növekedés összességében akár 1,3%-kal emelkedne. A megfelelési költségek várhatóan csökkennének, mármint a KÖTA esetében (a megfelelésre fordított idő 10%-kal, a megfelelés költségei 2,5%-kal). A leányvállalatok létrehozásának költsége 67%-kal csökkenne, ami megkönnyítené a vállalatok (köztük a kkv-k) külföldi terjeszkedését.

Az előnyben részesített alternatívának nincsenek érdemi környezeti hatásai. A társadalmi hatások köre ugyancsak korlátozott.

• **Célravezető szabályozás és egyszerűsítés**

A vállalkozások számára nagy terhet jelentenek az adómegfelelési költségek, így ezek csökkenése komoly előny lenne a KÖTA végrehajtásában. A becsült megfelelési költségek a nagyvállalatok esetében a befizetett adó nagyjából 2%-át tennék ki, a kkv-k esetében pedig a befizetett adó 30%-ára becsülhető az összeg. A megfelelési költségek a becslések szerint növekednének a határokon átnyúló tevékenységgel és a leányvállalatok számának bővülésével. Az adóreformok adatai azt mutatják, hogy a válság után számos társaságiadó-reformra került sor, és több intézkedés is a visszaélés elleni nemzetközi keretek megerősítésére irányult. Ennek fényében továbbra is komoly előny a megfelelési költségek csökkenése az új leányvállalatok létrehozásakor: Az új leányvállalatok létrehozásának időbeli ráfordításai becslések szerint 62–67%-kal csökkennének. Az ismétlődő költségekre összpontosítva, azaz az egyszeri átállási költségek figyelmen kívül hagyása esetén a hatásvizsgálat úgy becsülte, hogy a KÖTA bevezetése után 8%-kal csökkenne a megfelelési tevékenységekre fordított idő. A fenti időbeli csökkenések alapján nagyjából ki lehet számolni, hogy milyen nagyságrendű lenne a KÖTA szerint keletkező teljes költségmegtakarítás. Ha a közepes méretű vállalatok 5%-a terjeszkedik külföldön, hozzávetőlegesen 1 milliárd EUR egyszeri költségmegtakarításra lehet számítani. Ha az összes multinacionális gazdálkodó szervezet a KÖTA-t alkalmazza, a visszatérő megfelelési költségek körülbelül 0,8 milliárd EUR-ra csökkenhetnek le.

Az adóhatóságoknak kevesebbet kell transzferárképzési ügyekkel foglalkozniuk, és csökken az ügyek száma, amennyiben egy vállalatcsoport adóügyeit főként annak a tagállamnak a hatósága kezeli, ahol az anyavállalat székhelye található. Másrészt viszont, ameddig a KÖTA nem kötelező valamennyi cégre nézve, a nemzeti hatóságoknál további megfelelési

költségek merülnek fel a két párhuzamos rendszer karbantartásának szükségességéből eredően.

Az adórendszer igazságosságának arányos módon történő növelése érdekében a KÖTA esetében előnyben részesített megoldás azt javasolja, hogy csak a cégek egy csoportjára nézve legyen kötelező, a méretük alapján. A mikrovállalkozások és a kkv-k ilyenformán mentesülnek a KÖTA kötelező alkalmazása alól. A kötelező alkalmazásnak a 750 millió EUR feletti csoportos konszolidált forgalommal rendelkező könyvelési csoportokra való korlátozása azt a célt szolgálja, hogy a vállalatcsoportoknál keletkező forgalom túlnyomó részére (kb. 64%-ára) kiterjedjen a javaslat, ugyanakkor a tisztán belföldi működésű csoportokat lehetőleg ne foglalják bele. Ez a küszöb összhangban van az adókikerülés elleni más uniós kezdeményezésekben alkalmazott megközelítéssel. A javaslat ugyanakkor azoknak a vállalatoknak, amelyekre nézve a KÖTA alkalmazása nem kötelező, szintén felkínálja a KÖTA-rendszerbe való belépés lehetőségét. Ez maximális rugalmasságot enged a kkv-k és mikrovállalkozások számára, és lehetővé teszi, hogy részesüljenek a KÖTA előnyeiből anélkül, hogy a vállalatok ezen kategóriája számára kötelezővé tenné.

4. KÖLTSÉGVETÉSI VONZATOK

Ennek az irányelvjavaslatnak nincsenek költségvetési hatásai az Európai Unió tekintetében.

5. EGYÉB ELEMEK

- **Végrehajtási tervek, valamint a nyomon követés, az értékelés és a jelentéstétel szabályai**

A Bizottság a hatálybalépése után öt évvel felülvizsgálja az irányelv alkalmazását, és a működéséről jelentést tesz a Tanácsnak. A tagállamoknak meg kell küldeniük a Bizottságnak nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az irányelv tárgykörében fogadnak el.

- **Magyarázó dokumentumok (irányelvek esetén)**

Lásd a (22) preambulumbekendést.

- **A javaslat egyes rendelkezéseinek részletes magyarázata**

Ez a javaslat jelenti az első lépést (közös társaságiadó-alap) az Unió egészére kiterjedő társaságiadó-rendszer felé vezető, két szakaszból álló megközelítésben, és közös társaságiadó-szabályokat állapít meg az Unióban működő vállalatok és állandó telephelyek adóalapjának kiszámításához.

- **Hatály:** a mindenki számára opcionális rendszert megállapító 2011-es javaslatától eltérően ez az irányelv kötelező lesz a bizonyos méretet meghaladó vállalatcsoportokhoz tartozó vállalatokra nézve. A méretre vonatkozó küszöbérték rögzítésének kritériuma az összevont pénzügyi kimutatást benyújtó vállalatcsoportok összes konszolidált bevételét veszi alapul. A két lépés (azaz a közös társaságiadó-alap és a KÖTA) közötti bizonyos fokú összhang elérése érdekében a vállalatoknak ezenkívül eleget kell tenniük a konszolidáció feltételeinek ahhoz, hogy a közös adóalap kötelező hatálya alá tartozzanak. Ez biztosítja majd, hogy miután a konszolidáció és a felosztási képlet elfogadásával a teljes kezdeményezés megvalósul, a közös adóalap szabályai alá tartozó adózók valamennyien automatikusan átkerüljenek a KÖTA-rendszerbe. Ezek a közös szabályok választható

lehetőségként az olyan vállalatoknak is elérhetőek lesznek, amelyek nem teljesítik ezeket a feltételeket.

- **Az állandó telephely meghatározása:** ebben az irányelvben az állandó telephely fogalmának meghatározása közelít az állandó telephelynek az OECD adózási modellegezményében, a BEPS után ajánlott definíciójához. A 2011-es javaslatból eltérően az átdolgozott definíció csak az Unióban található és adózási szempontból az Unió belüli illetőségű adózókhoz tartozó állandó telephelyeket foglalja magában. A cél az, hogy az összes érintett adózó garantáltan egyforma értelmezést alkalmazzon, és ki legyen zárva az eltérő meghatározásokból eredő különbségek lehetősége. Egyelőre nem tűnik szükségesnek közös definíciót javasolni azokra az állandó telephelyekre, amelyek harmadik országokban található, illetve az Unióban található, de adózási szempontból harmadik országbeli illetőségű adózóhoz tartoznak. A harmadik országok dimenziójával ezért kétoldalú adóügyi szerződésekben és a nemzeti jogban kell foglalkozni.
- **Adóalap:** tágan kell értelmezni. Minden bevétel adóköteles, kivéve, amikor kifejezetten mentességet élvez. A vállalatcsoporton kívüli vállalat tulajdonában lévő részvények értékesítéséből származó osztalék vagy jövedelem legalább 10%-os részesedés esetén mentességet élvez, a közvetlen külföldi befektetések kettős adóztatásának megelőzése érdekében. Az állandó telephelyek nyeresége ugyanebben a szellemben ugyancsak adómentes lesz a székhely szerinti államban.

Az **adóköteles jövedelmet** csökkenteni fogják a működés költségei és bizonyos egyéb tételek. A közös társaságiadó-alapról szóló új javaslatban megismétlődik a 2011-es javaslatban már szereplő lista a nem levonható ráfordításokról, a következetesség érdekében szükséges kiigazításokkal. A gazdaságban zajló innováció támogatása céljából az újraindított kezdeményezés a 2011-es javaslatban szereplő nagyvonalú K+F rendszerhez képest egy **többletlevonást** is bevezet a **K+F költségek** esetében. A K+F költségek levonása tekintetében tehát az előző javaslat kiinduló szabálya továbbra is érvényes; a K+F költségek teljes mértékben elszámolhatók a felmerülés évében (az ingatlanvagyon kivételével). Az adózók ezenkívül a K+F ráfordítások után 20 000 000 EUR összegig jogosultak lesznek egy éves extra 50%-os többletlevonásra is. Amennyiben a K+F ráfordítás meghaladja a 20 000 000 EUR-t, az adózók az e feletti összeg 25%-át vonhatják le.

Mivel az egységes piac működésével kapcsolatos fő politikai kezdeményezések egyike az innovatív kisvállalkozások támogatása, a közös társaságiadó-alapról szóló újraindított javaslat **emelt többletlevonást biztosít** a kapcsolt vállalkozásokkal nem rendelkező, különösen innovatív **induló kisvállalkozások részére** (ebbe a kategóriába tartoznak mindenekelőtt az induló innovatív vállalkozások). Ennek keretében az irányelv alapján erre jogosult adózók a K+F ráfordításaik 100%-át levonhatják, amennyiben ez nem haladja meg a 20 000 000 EUR-t, és feltéve, hogy ezeknek az adózóknak nincs kapcsolt vállalkozásuk.

- **Kamatlevonás-korlátozási szabály:** ez egy új szabály (nem szerepel a 2011-es javaslatban), amely az ATAD-ban jelent meg, és a BEPS-kezdeményezés keretében részletes elemzés készült róla. A szabály korlátozza a kamat- (és más pénzügyi) költségek levonhatóságát, hogy ezzel visszaritssa a vállalatokat az alacsony adóértékű országokba való profitátscsoportosítástól. A szabály a tervek szerint lehetővé teszi a kamat- (és más pénzügyi) költségek teljes levonhatóságát, amennyiben ezek ellentételezhetők az adóköteles kamat- (és más pénzügyi) bevételekkel. Az ezt meghaladó kamatköltségek levonhatósága korlátozott lesz, és

ennek a határát az adózó kamatfizetés, adózás, értékcsökkenési leírás és amortizáció előtti eredménye (EBITDA) alapján határozzák meg.

- **Növekedési és beruházási kedvezmény (AGI):** Az újraindított kezdeményezés célja, hogy rendezze azt az aszimmetriát, amelynek értelmében a hiteltörlesztés után fizetett kamat (bizonyos határig) levonható az adózó közös adóalapjából, ugyanakkor a nyereségfelosztás nem. Ennek eredményeképpen a hitelből történő finanszírozás egyértelműen kedvezőbb a saját tőkénél. Tekintettel arra, hogy ez a helyzet milyen veszélyekkel jár a vállalatok eladósodása szempontjából, a közös társaságiadó-alapról szóló újraindított javaslatban szerepelni fog egy, az eladósodás kedvezőbb adóügyi megítélése ellen ható szabály, semlegesítendő a jelenlegi keretet, amely visszariaszt a saját tőkéből történő finanszírozástól. Az adózók növekedési és beruházási kedvezményben részesülnek, amelynek értelmében a saját tőkéjük növekedése levonható az adóalapból bizonyos feltételek mellett, amilyenek az esetleges dominóhatás elleni intézkedések és az adókikerülés elleni szabályok. A közös adóalap felülvizsgálatának részeként a növekedési és beruházási kedvezmény meghatározását és kalibrálását érintő esetleges módosítások mérlegelése során a Bizottság külön figyelmet fordít majd a növekedési és beruházási kedvezmény működésére.
- **Értékcsökkenés:** a 2011-es javaslattal azonos marad a szabály fő iránya, miszerint a befektetett eszközök adó célokból – bizonyos kivételekkel – értékcsökkenthetők. Ugyanakkor most több eszköz fog az egyenkénti értékcsökkenés hatókörébe tartozni, mivel a közepes élettartamú befektetett tárgyi eszközök kikerültek a készletrendszerből.
- **Veszteség:** a 2011-es javaslat szerint az adózók időbeli korlátozás nélkül elhatárolhatják a veszteségeket a következő időszakra, az évente levonható összeg korlátozása nélkül. Az irányelv összekapcsolja a kamatlevonás-korlátozási szabályt a veszteség adóügyi elbírálásával. Ilyenformán az a politikai döntés született, hogy meg kell fogalmazni egy hatékony kamatlevonás-korlátozási szabályt úgy, hogy a veszteségnek minősülő összegek a kereskedelmi tevékenység kimenetelét tükrözzék. A szabályt egy visszaélés elleni rendelkezéssel is megerősítették, hogy visszariasszon a veszteség levonhatóságára vonatkozó szabályoknak a veszteséget termelő vállalatok felvásárlása révén történő megkerülésétől.

Átmeneti veszteség utáni adókedvezmény utólagos megadóztatással: annak érdekében, hogy az adózókat részben kárpótolják a határokon átnyúló konszolidáció hiányáért az első lépés során, lehetőség lesz arra, hogy szigorú feltételek mellett figyelembe vegyék a más tagállamban található közvetlen leányvállalatnál vagy állandó telephelynél felmerülő veszteséget. Ez a kedvezmény átmeneti lesz, mivel az anyavállalat a közvetlen leányvállalat vagy állandó telephely által termelt későbbi nyereséget újra hozzá fogja adni az adóalapjához, az előzőleg levont veszteség összegének figyelembevételével. Ha pedig a beszámítás bizonyos számú éven belül nem történik meg, a levont veszteséget automatikusan újra beszámítják az adóalapba.

- **Adókikerülés elleni fellépés:** a 2011-es javaslathoz hasonlóan a rendszer egész sor szabályt tartalmaz az adókikerülés ellen. A visszaélés elleni általános szabály (GAAR) az ATAD-ban megjelenő szöveggel összhangban van megfogalmazva, és ezt egészítik ki a visszaélések konkrét típusainak elkövetését megakadályozó intézkedések. A megkülönböztetés megelőzése érdekében döntő fontosságú lesz, hogy a GAAR a gyakorlatban a belföldi, az Unión belüli és a harmadik országokkal szembeni helyzetekre egyformán alkalmazható legyen, hogy a hatályát és az

alkalmazás eredményeit tekintve ne legyen különbség a belföldi és határokon átnyúló helyzetek között.

Ami az **adókikerülés elleni egyedi intézkedéseket** illeti, általában foglalkozni kell a határ másik oldalán alkalmazott adóztatás szintjével, hogy el lehessen dönteni, hogy az adózónak van-e adófizetési kötelezettsége a külföldön keletkezett jövedelem után. A szabályok egy átállási záradékot is tartalmaznak, amely bizonyos, harmadik országokból származó jövedelemtípusok ellen irányul. Ez azt hivatott biztosítani, hogy a jövedelem adóköteles legyen az Unióban, ha a harmadik országban egy bizonyos szint alatt adózott. Az ellenőrzött külföldi vállalatokra vonatkozó szabályozás (CFC) nagyrészt az ATAD-ban szereplő szabályt jelenti, és azzal jár, hogy az alacsony adókulccsal adózó ellenőrzött leányvállalat jövedelmét visszarendeli az anyavállalatához, hogy ezáltal visszariasszon a profitátcsoportosítástól. Az ellenőrzött külföldi társaságokra vonatkozó szabályok az állandó telephelyek nyereségére is kiterjednek, amennyiben ez a nyereség adómentes vagy nem adóköteles az adózó tagállamában.

- **Hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszerek:** Mivel a módszerek a gazdálkodó szervezetek vagy pénzügyi kifizetések bizonyos típusainak jogi besorolásában előforduló nemzeti különbségekből erednek, ezek rendes esetben nem fordulhatnak elő olyan vállalatok körében, amelyek az adóalapjuk kiszámítására a közös szabályt alkalmazzák. Mivel azonban az eltérések a közös adóalap keretrendszer és a nemzeti vagy harmadik országbeli társaságiadó-rendszerek közötti kölcsönhatásban valószínűleg fennmaradnak, ez az irányelv olyan szabályokat állapít meg, amelyek révén az eltérésben érintett két joghatóság egyike megtagadja egy kifizetés levonását, vagy gondoskodik róla, hogy az ennek megfelelő jövedelem szerepeljen a közös adóalapban.

Javaslat

A TANÁCS IRÁNYELVE**a közös társaságiadó-alapról**

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA,

tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződésre és különösen annak 115. cikkére,

tekintettel az Európai Bizottság javaslatára,

a jogalkotási aktus tervezete nemzeti parlamenteknek való megküldését követően,

tekintettel az Európai Parlament véleményére⁵,

tekintettel az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleményére⁶,

különleges jogalkotási eljárás keretében,

mivel:

- (1) Az Európai Unión belül határon átnyúló üzleti tevékenységet folytatni kívánó vállalatok komoly akadályokkal és piaci torzulásokkal szembesülnek a 28 különálló társaságiadó-rendszer megléte és kölcsönhatásai miatt. Idővel az adótervezési struktúrák egyre kifinomultabbak lettek, mivel különböző joghatóságokra kiterjedően alakultak ki, és a vállalatok adókötelezettségének csökkentése érdekében hatékonyan kihasználják az adórendszerek jogi alakításait vagy a két vagy több adórendszer közötti eltéréseket. Bár az említett helyzetek olyan hiányosságokra hívják fel a figyelmet, amelyek jellegüket tekintve teljesen eltérőek, mindkét esetre igaz, hogy a belső piac megfelelő működését meggátló akadályokat hoznak létre. Az említett problémák orvoslására irányuló fellépésnek ezért a piaci hiányosságok mindkét típusát kezelnie kell.
- (2) A belső piac megfelelő működésének támogatása érdekében az Unió társaságiadó-környezetét annak az elvnek megfelelően kell alakítani, hogy a vállalatok abban az (egy vagy több) joghatóságban fizessék meg az adóból méltányosan rájuk eső részt, ahol a nyereségük keletkezik. Ezért gondoskodni kell olyan mechanizmusokról, amelyek visszariasztják a vállalatokat attól, hogy az adókötelezettségük csökkentése érdekében kihasználják a nemzeti adórendszerek közötti eltéréseket. Ugyanennyire fontos, hogy a határokon átnyúló kereskedelem és vállalati beruházás megkönnyítésével ösztönözzék a növekedést és a gazdasági fejlődést a belső piacon. Ennek érdekében az Unióban egyszerre kell megszüntetni a kettős adóztatás és a kettős nem adóztatás veszélyét, amihez fel kell számolni a nemzeti társaságiadó-rendszerek kölcsönhatásában jelentkező különbségeket. A vállalatoknak ugyanakkor könnyen használható adózási és jogi keretre van szükségük a kereskedelmi tevékenységük fejlesztéséhez és az Unión belüli, határokon átnyúló terjeszkedéshez.

⁵ HL C , , . o.

⁶ HL C , , . o.

Ezzel összefüggésben a megkülönböztetés még megmaradt eseteit is meg kell szüntetni.

- (3) Mint a közös összevont társaságiadó-alapról (KÖTA) szóló tanácsi irányelvre irányuló 2011. március 16-i javaslat⁷ rámutatott, egy olyan társaságiadó-rendszer, amely a vállalatok társaságiadó-alapjának kiszámításához egységes piacnak tekinti az Uniót, elősegítené az Unióban illetőséggel rendelkező vállalatok határon átnyúló tevékenységét, továbbá azt, hogy a nemzetközi beruházások megvalósításának versenyképesebb helyszíne legyen. A 2011-es KÖTA-javaslat központi célkitűzése az volt, hogy megkönnyítse a vállalkozások kereskedelmi tevékenységének Unión belüli kiterjesztését. Az említett célkitűzés mellett azt is számításba kell venni, hogy az adókikerülési rendszerek elleni fellépés révén a KÖTA nagyon hatékony eszköz lehet a belső piac működésének javításában. Ennek fényében újra kell indítani a KÖTA-ra vonatkozó kezdeményezést, hogy egyenlő feltételekkel foglalkozzon egyrészt a vállalkozás ösztönzésének szempontjával, másrészt az adókikerülés elleni fellépésben betöltött szerepével. Ez a megközelítés szolgálná a legjobban a belső piac működésében megjelenő torzulások felszámolásának célját.
- (4) Mivel gyors intézkedésre van szükség, hogy biztosított legyen a belső piac megfelelő működése egyrészt azzal, hogy a kereskedelem és a beruházás számára kedvezőbb feltételeket teremtsen, másrészt viszont ellenállóbb legyen az adókikerülési módszerekkel szemben, a nagyra törő KÖTA-kezdeményezést két különálló javaslatra kell felosztani. Első szakaszban a közös társaságiadó-alapra vonatkozó szabályokat kell meghozni, mielőtt a második szakaszban sor kerül a konszolidáció kérdésének megvitatására.
- (5) Az agresszív adótervezési struktúrák sok esetben jellemzően határokon átnyúló közegben jelennek meg, amiből következik, hogy a részt vevő vállalatcsoportok rendelkeznek egy minimális erőforrással. Ebből kiindulva, az arányosság okán a közös adóalapra vonatkozó szabályokat csak a jelentős méretű vállalatcsoportokhoz tartozó vállalatok számára kellene kötelezővé tenni. Ennek érdekében az összevont pénzügyi kimutatást benyújtó vállalatcsoportok összes konszolidált bevételén alapuló, méretfüggő küszöböt kell meghatározni. Emellett – a KÖTA-kezdeményezés két lépése közötti koherencia biztosítása érdekében – a közös adóalapról szóló szabályokat kötelezővé kellene tenni mindazon vállalatok számára, amelyek vállalatcsoportnak minősülnének, amennyiben a teljes kezdeményezés megvalósul. Annak érdekében, hogy a kezdeményezés jobban szolgálja a belső piacon folyó kereskedelem és beruházás megkönnyítésének célját, a közös adóalapról szóló szabályokat opcionálisan az említett kritériumot nem teljesítő vállalatok számára is választhatóvá kell tenni.
- (6) Definálni kell az Unióban található és adózási szempontból az Unión belüli illetőségű adózókhoz tartozó állandó telephely fogalmát. A cél az, hogy az összes érintett adózó garantáltan egyforma értelmezést alkalmazzon, és ki legyen zárva az eltérő meghatározásokból eredő különbségek lehetősége. Ezzel szemben nem feltétlenül szükséges közös definíciót javasolni azokra az állandó telephelyekre, amelyek harmadik országokban találhatók, illetve az Unióban találhatók, de adózási szempontból harmadik országbeli illetőségű adózóhoz tartoznak. A nemzetközi megállapodásokkal való bonyolult kölcsönhatása folytán ezzel a dimenzióval inkább kétoldalú adóügyi szerződésekben és a nemzeti jogban kell foglalkozni.

⁷

Javaslat: a Tanács irányelve a közös konszolidált társaságiadó-alapról (KKTA), 2011.10.3., COM(2011) 121 végleges/2.

- (7) A belső piac működését torzító adókikerülés veszélyének mérséklése érdekében a közös társasági adó alapját tágan kell értelmezni. Ebből kiindulva minden bevétel adóköteles, kivéve, amikor kifejezetten mentességet élvez. Ami a legalább 10%-os részesedéseket illeti, a vállalatcsoporton kívüli vállalat tulajdonában lévő részvények értékesítéséből származó osztaléknak vagy jövedelemnek mentességet kell élveznie, a közvetlen külföldi befektetések kettős adóztatásának megelőzése érdekében. Az állandó telephelyek nyereségének ugyanebben a szellemben ugyancsak adómentesnek kell lennie a székhely szerinti államban. Úgy kell tekinteni továbbá, hogy a külföldön képződött jövedelem adómentessége a vállalatok egyszerűség iránti igényét elégíti ki. A kettős adózásra vonatkozó adókedvezmény biztosításakor jelenleg a legtöbb tagállam adómentessé teszi az osztalékot és a részvényértékesítésből származó bevételt, ezáltal elkerülve, hogy ki kelljen számítani az adózót a külföldön fizetett adója után megillető adókedvezményt, különösen ott, ahol ebben a jogosultságban figyelembe kell venni az osztalékot fizető vállalat által fizetett társasági adót.
- (8) Az adóköteles jövedelmet csökkenteni kell a működés költségeivel és bizonyos egyéb tételekkel. Az elszámolható (levonható), az üzleti tevékenységgel összefüggő ráfordítások tartalmazzák az értékesítés teljes költségét, továbbá a jövedelemteremtéshez, -fenntartáshoz és -biztosításhoz kapcsolódó ráfordításokat. A gazdaságban folyó innováció támogatása és a belső piac korszerűsítése érdekében levonásokat, köztük többletlevonásokat kell biztosítani a kutatási-fejlesztési költségek után, és ezeket a felmerülés évében (az ingatlanvagyon kivételével) teljes mértékben elszámolhatóvá kell tenni. A kapcsolt vállalkozásokkal nem rendelkező, különösen innovatív induló kisvállalkozásokat (ebbe a kategóriába tartoznak mindenekelőtt az induló innovatív vállalkozások) szintén támogatni kell a kutatási-fejlesztési költségek utáni emelt többletlevonás útján. A jogbiztonság érdekében a nem levonható költségekről is listát kell készíteni.
- (9) A nemzetközi adózás közelmúltbeli fejleményei felhívták a figyelmet arra, hogy a globális adókötelezettségük csökkentése érdekében a multinacionális vállalatcsoportok egyre nagyobb mértékben vesznek részt az adókikerülésre szolgáló módszerekben, ami a túlzott kamatok révén adóalap-erózióhoz és nyereségátcsoportosításhoz vezet. Ezért korlátozni kell a kamat- (és más pénzügyi) költségek levonhatóságát, hogy a vállalatokat visszariassza az ilyen módszerektől. Ezzel összefüggésben a kamat- (és más pénzügyi) költségek levonhatóságát csak akkor kell korlátozások nélkül engedélyezni, amennyiben az említett költségek ellentételezhetők az adóköteles kamat- (és más pénzügyi) bevételekkel. Az ezt meghaladó kamatköltségek levonhatóságát viszont korlátozni kell, és ennek a határát az adózó kamatfizetés, adózás, értékcsökkenési leírás és amortizáció előtti eredménye (EBITDA) alapján határozzák meg.
- (10) Az a tény, hogy a hitelek után fizetett kamat levonható az adózó adóalapjából, miközben a nyereségfelosztás nem, egyértelműen előnyösebbé teszi a hitelből történő finanszírozást a saját tőkéénél. Tekintettel arra, hogy ez maga után vonja a vállalatok eladósodását, feltétlenül rendelkezni kell olyan intézkedésekről, amelyek semlegesítik a saját tőkéből történő finanszírozás ellen ható rendszert. Ennek fényében az adózók a tervek szerint növekedési és beruházási kedvezményben részesülnek, amelynek értelmében az adózók saját tőkéjének növekedése bizonyos feltételek mellett levonható az adóalapból. Feltétlenül biztosítani kell ezért, hogy a rendszert ne sújtsa dominóhatás, és ennek érdekében ki kell zárni belőle az adózó kapcsolt vállalkozásokban való részesedésének adóértékét. Végezetül ahhoz, hogy a támogatási rendszer kellően szilárd legyen, adókikerülés elleni szabályokat is meg kell állapítani.

- (11) A befektetett tárgyi eszközök – bizonyos kivételektől eltekintve – adózási szempontból értékcsökkenthető. Miközben a hosszú és közepes élettartamú befektetett tárgyi és immateriális eszközök értékcsökkenési leírását egyenként kell végezni, az összes többi értékcsökkenthető eszközt eszközkészletbe kell vonni. Az eszközkészletben végzett értékcsökkenési leírás egyszerűsíti a helyzetet az adóhatóságok és az adózók számára egyaránt, mivel nem kell minden egyes befektetett tárgyi eszközt és annak hasznos élettartamát nyilvántartásba venni és azokról nyilvántartást vezetni.
- (12) Annak érdekében, hogy visszariasszon a magas adókulccsal adózó vállalatokból való passzív (főként pénzügyi) jövedelem átcsoportosításától, az ilyen vállalatoknál az adóév végén felmerülő veszteségről feltételezni kell, hogy nagyrészt megfelel a kereskedelmi tevékenység eredményének. Ebből kiindulva, az adózóknak lehetővé kell tenni, hogy időbeli korlátozás nélkül elhatárolják a veszteségeket a következő időszakra, az évente levonható összeg korlátozása nélkül. Mivel a veszteségnek a következő időszakra történő elhatárolása biztosítja, hogy az adózó valós jövedelme után adózik, semmi sem indokolja az elhatárolás időbeli korlátozását. Ami a veszteségek visszamenőleges, a megelőző időszakra vonatkozó elhatárolásának kilátását illeti, ilyen szabályt nem kell bevezetni, mivel ez viszonylag ritka a tagállamok gyakorlatában, és inkább túlbonyolítja a rendszert. Emellett meg kell állapítani egy visszaélés elleni rendelkezést, hogy megelőzze, meggátolja vagy leküzdje a veszteség levonhatóságára vonatkozó szabályoknak a veszteséges vállalatok felvásárlásával történő megkerülésére tett kísérleteket.
- (13) A vállalkozások pénzforgalmi kapacitásának erősítése – például a vállalkozás indításakor az egyik tagállamban keletkező veszteség másik tagállamban keletkező nyereséggel való kompenzálása – és az Unión belüli, határokon átnyúló terjeszkedés ösztönzése érdekében az adózókat fel kell jogosítani arra, hogy a más tagállamokban található közvetlen leányvállalataiknál és állandó telephelyeiknél felmerülő veszteséget átmenetileg figyelembe vegyék. Ebből a célból a valamely tagállamban található anyavállalatnak vagy székhelynek lehetővé kell tenni, hogy egy adott adóévben levonja az adóalapjából a más tagállamokban található közvetlen leányvállalataiknál és állandó telephelyeiknél felmerülő veszteséget, a részesedése arányában. Az anyavállalatnak ezután az említett közvetlen leányvállalat vagy állandó telephely által termelt későbbi nyereséget újra hozzá kell adnia az adóalapjához, az előzőleg levont veszteség összegének figyelembevételével. Mivel a nemzeti adóbevételek megóvása létfontosságú, a levont veszteséget automatikusan újra be kell számítani az adóalapba, ha bizonyos számú éven belül erre nem került sor, vagy ha már nem teljesülnek a közvetlen leányvállalatnak vagy állandó telephelynek minősítés feltételei.
- (14) Annak elkerülésére, hogy a magasabb adókulcsú joghatóságokban szűküljön az adóalap azáltal, hogy a megnövelt transzferárak révén alacsonyabb adókulcsú országokba csoportosítják át a nyereséget, az adózó és a kapcsolt vállalkozása(i) közötti ügyletekre árkorrekciót kell végezni a szokásos piaci ár elvének megfelelően, amely elv általánosan alkalmazott kritérium.
- (15) Feltétlenül rendelkezni kell az adókikerülés elleni megfelelő szabályokról, hogy megerősítsék a közös adóalapra vonatkozó szabályok ellenálló képességét az agresszív adótervezési módszerekkel szemben. A rendszernek konkrétan tartalmaznia kell egy általános, visszaélés elleni szabályt (GAAR), amelyet a kikerülés konkrét típusainak elkövetését megakadályozó intézkedések egészítenek ki. Mivel a visszaélés elleni általános szabályoknak az a funkciója, hogy kezeljék a célzott rendelkezésekkel külön

még nem kezelt adóügyi visszaéléseket, ezek a hiányosságokat pótolják, ami nem érintheti az adókikerülés elleni egyedi szabályok alkalmazhatóságát. Az Unión belül a visszaélés elleni általános szabályokat kell alkalmazni azokra a megoldásokra, amelyek nem valódiak. Fontos biztosítani továbbá, hogy a GAAR a gyakorlatban a belföldi, az Unión belüli, határokon átnyúló helyzetekre és a harmadik országokban létrehozott vállalatokat érintő, határokon átnyúló helyzetekre egyformán vonatkozzon, hogy a hatályát és az alkalmazás eredményeit tekintve ne legyen különbség.

- (16) Ami az adókikerülés elleni egyedi intézkedéseket illeti, gyakran meg kell győződni a határ másik oldalán alkalmazott adóztatás szintjéről, hogy el lehessen dönteni, hogy az adózónak van-e adófizetési kötelezettsége a külföldön keletkezett jövedelem után. Ez az adó mértékét és a versenyt tekintve megteremtené az esélyegyenlőséget a belső piacon, egyúttal védené a piacot az adóalap-eróziótól a harmadik országokkal szemben. Ezzel összefüggésben rendelkezni kell egy átállási záradékról is, amely bizonyos, harmadik országokból származó jövedelemtípusok, például a nyereségfelosztás és a részvényértékesítésből származó bevétel ellen irányul, hogy a jövedelem az Unióban adóköteles legyen, ha a harmadik országban egy bizonyos szint alatt adózott. Az ellenőrzött külföldi vállalatokra (CFC) vonatkozó szabályozás szintén nélkülözhetetlen összetevője a társaságiadó-rendszernek, és azzal jár, hogy az alacsony adókulccsal adózó ellenőrzött leányvállalat jövedelmét visszarendeli az anyavállalatához, hogy ezáltal visszariasszon a profitátcsoportosítástól. E tekintetben az ellenőrzött külföldi társaságokra vonatkozó szabályoknak ki kell terjedniük az állandó telephelyek nyereségére, amennyiben e nyereség adómentes vagy nem adóköteles az adózó tagállamában.
- (17) Figyelembe véve, hogy a hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszer hatása általában a kétszeres levonás (azaz mindkét államban történt levonás) vagy a jövedelem levonása az egyik államban anélkül, hogy a másikban hozzáadnák az adóalaphoz, az ilyen helyzetek egyértelműen érintik a belső piacot, mivel torzítják a mechanizmusait, és kikapukat teremtenek az adókikerülési módszerek burjánzásához. Mivel a módszerek a gazdálkodó szervezetek vagy pénzügyi kifizetések bizonyos típusainak jogi besorolásában előforduló nemzeti különbségekből erednek, ezek rendes esetben nem fordulnak elő olyan vállalatok körében, amelyek az adóalapjuk kiszámítására a közös szabályt alkalmazzák. A közös adóalap keretrendszere és a nemzeti vagy harmadik országbeli társaságiadó-rendszerek közötti kölcsönhatásban az eltérések ennek ellenére fennmaradnának. A hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszerek hatásainak semlegesítésére olyan szabályokat kell megállapítani, amelyek értelmében az eltérésben érintett két joghatóság egyike megtagadja egy kifizetés levonását, vagy gondoskodik róla, hogy az ennek megfelelő jövedelem szerepeljen a közös adóalapban.
- (18) A 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 28. cikkének (2) bekezdésével összhangban a Bizottság egyeztetett az európai adatvédelmi biztossal⁸. A személyes adatok ezen irányelvvel összefüggésben történő feldolgozásának meg kell felelnie a 95/46/EK irányelv⁹ – amelynek a helyébe az (EU) 2016/679 rendelet fog lépni¹⁰ –

⁸ Az Európai Parlament és a Tanács 45/2001/EK rendelete (2000. december 18.) a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 8., 2001.1.12., 1. o.).

⁹ Az Európai Parlament és a Tanács 95/46/EK irányelve (1995. október 24.) a személyes adatok feldolgozása vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 281., 1995.1.23., 31. o.).

végrehajtó érvényes nemzeti adatvédelmi rendelkezéseknek, valamint a 45/2001/EK rendeletnek¹¹.

- (19) Az irányelv kiegészítése vagy egyes, nem alapvető elemeinek módosítása érdekében a Bizottságot az Európai Unió működéséről szóló szerződés 290. cikkének megfelelően fel kell hatalmazni, hogy jogi aktusokat fogadjon el a következők tekintetében: i. a tagállamok társasági formákra és társasági adóra vonatkozó törvénymódosításainak figyelembevétele és az I. és II. melléklet ennek megfelelő módosítása; ii. további fogalommeghatározások megállapítása; iii. részletes szabályok meghozatala az adókikerülés ellen, a növekedés és beruházás szempontjából releváns, megjelölt területeken; iv. a lízingelt eszközök jogi és gazdasági tulajdonjogának részletesebb meghatározása; v. a lízingfizetések tőke- és kamatösszetevőinek és a lízingelt eszközök értékcsökkenési alapjának kiszámítása; és vi. az értékcsökkenés alá tartozó befektetett eszközök kategóriáinak pontosabb meghatározása. Különösen fontos, hogy a Bizottság előkészítő munkája során – többek között szakértői szinten – megfelelő konzultációkat folytasson. A felhatalmazáson alapuló jogi aktus elkészítésekor és szövegezésekor a Bizottságnak gondoskodnia kell a vonatkozó dokumentumoknak az Európai Parlament és a Tanács részére történő egyidejű, időben történő és megfelelő továbbításáról.
- (20) Annak érdekében, hogy ennek az irányelvnek a megvalósításához egységes feltételek álljanak rendelkezésre, a Bizottságot végrehajtó hatáskörrel kell felruházni, hogy évente fogadja el azoknak a harmadik országbeli társasági formáknak a listáját, amelyek hasonlóak az I. mellékletben felsorolt társasági formákhoz. Ezeket a hatásköröket a 182/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletnek¹² megfelelően kell gyakorolni.
- (21) Mivel az irányelv célkitűzéseit – nevezetesen a belső piac működésének a nemzetközi adókikerülési módszerek elleni fellépés révén történő javítását, valamint a vállalkozások Unión belüli, határokon átnyúló terjeszkedésének megkönnyítését – nem lehet a szükséges mértékben megvalósítani a tagállamok egyedi és önálló fellépéseivel, mivel a célkitűzések megvalósításához összehangolt intézkedésre van szükség, ezért amiatt, hogy az irányelv a belső piacot befolyásoló és a határokon átnyúló tevékenységtől visszariasztó eltérő nemzeti adószabályok közötti kölcsönhatásból eredő belső piaci hiányosságokat veszi célba, a célkitűzések uniós szinten jobban megvalósíthatók, az Unió intézkedéseket fogadhat el az Európai Unióról szóló szerződés 5. cikkében meghatározott szubszidiaritás elvével összhangban. Az említett cikkben meghatározott arányosság elvével összhangban ez az irányelv nem lép túl azon a mértéken, amely e cél eléréséhez szükséges, különös tekintettel arra, hogy a kötelező hatálya a meghatározott méretet meghaladó vállalatcsoportokra korlátozódik.

¹⁰ Az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendelete (2016. április 27.) a természetes személyeknek a személyes adatok kezelése tekintetében történő védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 95/46/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről (általános adatvédelmi rendelet) (HL L 119., 2016.5.4., 1. o.).

¹¹ Az Európai Parlament és a Tanács 45/2001/EK rendelete (2000. december 18.) a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról (HL L 8., 2001.1.12., 1. o.).

¹² Az Európai Parlament és a Tanács 182/2011/EU rendelete (2011. február 16.) a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról (HL L 55., 2011.2.28., 13. o.).

- (22) A tagállamok és a Bizottság 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozatának¹³ megfelelően a tagállamok vállalták, hogy indokolt esetben az átvitt intézkedéseikről szóló értesítéshez az irányelv egyes elemei és az azt átvitt nemzeti jogi eszközök megfelelő részei közötti kapcsolatot magyarázó egy vagy több dokumentumot mellékelnek. Ezen irányelv tekintetében a jogalkotó úgy ítéli meg, hogy ilyen dokumentumok átadása indokolt.
- (23) A Bizottságnak a hatálybalépése után öt évvel felül kell vizsgálnia az irányelv alkalmazását, és a működéséről jelentést kell tennie a Tanácsnak. A tagállamok kötelesek megküldeni a Bizottságnak nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az irányelv tárgykörében fogadnak el,

ELFOGADTA EZT AZ IRÁNYELVET:

I. FEJEZET

TÁRGY, HATÁLY ÉS FOGALOMMEGHATÁROZÁSOK

1. cikk

Tárgy

- (1) Ez az irányelv bizonyos vállalatok adózásához alakít ki közös adóalaprendszert, és megállapítja az adóalap kiszámítására vonatkozó szabályokat.
- (2) Az irányelv szerinti szabályokat alkalmazó vállalatok, eltérő megállapítás hiányában, az ebben az irányelvben szabályozott minden kérdés vonatkozásában megszűnnek a nemzeti társaságiadó-szabályozás hatálya alá tartozni.

2. cikk

Hatály

- (1) Ezen irányelv szabályai valamely tagállam joga szerint létrehozott vállalatokra alkalmazandók, a más tagállamokban lévő állandó telephelyeiket is beleértve, ha a vállalat megfelel a következő feltételek mindegyikének:
- a) a társasági formája az I. mellékletben felsorolt társasági formák egyike;
 - b) a II. mellékletben felsorolt társasági adók egyike vagy egy később bevezetendő adó hatálya alá esik;
 - c) pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoporthoz tartozik, amelynek a teljes konszolidált bevétele az adott pénzügyi évet megelőző pénzügyi évben meghaladja a 750 000 000 EUR-t;
 - d) anyavállalatnak vagy a 3. cikk szerinti jogosult leányvállalatnak minősül, és/vagy egy vagy több állandó telephellyel rendelkezik más tagállamokban, az 5. cikkben említettek szerint.
- (2) Ez az irányelv a harmadik országok joga szerint létrehozott vállalatokra is alkalmazandó az egy vagy több tagállamban található állandó telephelyük

¹³

A tagállamok és a Bizottság 2011. szeptember 28-i együttes politikai nyilatkozata a magyarázó dokumentumokról (HL C 369., 2011.12.17., 14. o.).

tekintetében, ha a vállalat megfelel az (1) bekezdés b)–d) pontjában megállapított feltételeknek.

Azzal kapcsolatban, hogy a vállalat megfelel-e az (1) bekezdés a) pontja szerinti feltételnek, elegendő, ha a harmadik országbeli vállalat társasági formája hasonló az I. mellékletben szereplő társasági formák valamelyikéhez. Az (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásában a Bizottság évente elfogadja azoknak a harmadik országbeli társasági formáknak a jegyzékét, amelyek hasonlóak az I. mellékletben felsorolt társasági formákhoz. Ezt a végrehajtási aktust a 68. cikk (2) bekezdésében említett vizsgálóbizottsági eljárás keretében kell elfogadni. Az a tény, hogy egy harmadik országbeli társasági forma nem szerepel az említett jegyzékben, még nem zárja ki az irányelv szabályainak alkalmazását az adott társasági formára.

- (3) Egy vállalat, amely eleget tesz az (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti feltételeknek, de nem teljesíti az adott bekezdés c) vagy d) pontjának feltételeit, dönthet úgy, hogy – a más tagállamokban lévő állandó telephelyeire nézve is – öt adóévig az ebben az irányelvben megállapított szabályokat alkalmazza. Ez az időszak automatikusan meghosszabbodik további öt adóévvel, kivéve, ha az adózó a 65. cikk (3) bekezdése szerint értesítés mellett felhagy az alkalmazásával. Az (1) bekezdés a) és b) pontja szerinti feltételeket minden hosszabbítás esetén teljesíteni kell.
- (4) Az irányelv szabályai nem alkalmazandók a különleges adószabályok alá tartozó szállítmányozó vállalatokra. A különleges adószabályok alá tartozó szállítmányozó vállalatokat számításba kell venni azoknak a vállalatoknak a meghatározásakor, amelyek a 3. cikk szerint egyazon csoport tagjai.
- (5) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 66. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el az I. és II. melléklet módosítása érdekében, hogy figyelembe lehessen venni a tagállamok társasági formákra és társasági adóra vonatkozó jogszabályainak változásait.

3. cikk

Anyavállalat és jogosult leányvállalatok

- (1) Jogosult leányvállalat minden közvetlen és a vállalati láncban lejjebb elhelyezkedő leányvállalat, amelyre vonatkozóan az anyavállalat az alábbi jogokkal rendelkezik:
 - a) a szavazati jogok több mint 50%-át gyakorolhatja; és
 - b) a leányvállalat tőkéjének 75%-át meghaladó tulajdonosi joggal vagy a nyereségre jogosító jogosultságok több mint 75%-ával rendelkezik.
- (2) Az (1) bekezdésben említett küszöbértékek kiszámításához a vállalati láncban lejjebb elhelyezkedő leányvállalatokra vonatkozóan az alábbi szabályokat kell alkalmazni:
 - a) amikor egy leányvállalat tekintetében eléri a szavazati jog-küszöböt, az úgy tekintendő, hogy az anyavállalat e jogok 100%-ával rendelkezik;
 - b) a nyereséghez és a tulajdonosi részesedéshez való jogosultság a vállalati lánc egyes szintjein lévő leányvállalatokban fennálló közvetlen és közvetett részesedések szorzata. Az anyavállalat által közvetlenül vagy közvetve gyakorolt, 75% vagy az alatti tulajdonosi jogokat, beleértve a harmadik országban illetőséggel rendelkező vállalatokban fennálló jogokat, szintén figyelembe kell venni a számítás során.

4. cikk Fogalommeghatározások

Ennek az irányelvnek az alkalmazásában:

1. „adózó”: az a vállalat, amely eleget tesz a 2. cikk (1) vagy (2) bekezdésében megadott feltételeknek, vagy a 2. cikk (3) bekezdésének megfelelően az irányelv szabályainak alkalmazása mellett dönt;
2. „nem adózó”: az a vállalat, amely nem tesz eleget a 2. cikk (1) vagy (2) bekezdésében megadott feltételeknek, és nem választotta az irányelv szabályainak alkalmazását a 2. cikk (3) bekezdésének megfelelően;
3. „az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező adózó”: olyan adózó, amely adózási szempontból illetőséggel rendelkezik valamely tagállamban;
4. „az Unióban adóügyi illetőséggel nem rendelkező adózó”: olyan adózó, amely adózási szempontból nem rendelkezik illetőséggel valamely tagállamban;
5. „bevételek”: az értékesítésekből és bármely egyéb tranzakcióból származó bevételek, levonva a hozzáadottérték-adót és a kormányzati hivatalok nevében beszedett egyéb adókat és vámokat, függetlenül azok pénzbeli vagy nem pénzbeli jellegétől, beleértve viszont az eszközök és jogok értékesítéseiből származó bevételeket, a kamatokat, osztalékokat és egyéb felosztott eredményt, a felszámolásokból származó bevételeket, a jogdíjakat, támogatásokat és az adományokat, a kapott ajándékokat, az ellentételezéseket és az ex gratia kifizetéseket. A bevételek magukban foglalják a valamely adózó által adott nem pénzjellegű ajándékokat is. A bevételek nem tartalmazzák viszont az adózó általi tőkeemelést és az adózónak visszafizetett tartozásokat;
6. „ráfordítások”: a vállalat nettó saját tőkéjének csökkenése az elszámolási időszak során, kiáramlás vagy az eszközök értékének csökkenése formájában, vagy a források értékének megjelenítése vagy növekedése formájában, a részvényesek vagy törzsrészvényesek részére ilyen minőségükben juttatott pénzügyi vagy nem pénzügyi osztalék kivételével;
7. „adóév”: egy naptári év vagy bármely egyéb, adózási célú alkalmazásra megfelelő időszak;
8. „nyereség”: az egy adóévben a levonható ráfordításokon és egyéb levonható tételeken felül megmaradó bevételtöbblet;
9. „veszteség”: az egy adóévben a levonható ráfordítások és egyéb levonható tételek bevételeket meghaladó többlete;
10. „pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoport”: minden olyan gazdálkodó szervezet, amely teljes mértékben szerepel a nemzetközi pénzügyi beszámolási standardoknak vagy a nemzeti pénzügyi beszámolási rendszernek megfelelően elkészített összevont pénzügyi beszámolóban;
11. „kutatás és fejlesztés”: kísérleti vagy elméleti munka, amelyet elsősorban a jelenségek vagy megfigyelhető tények hátterével kapcsolatos új ismeretek megszerzésének érdekében folytatnak, anélkül, hogy kilátásba helyeznék azok közvetlen üzleti alkalmazását vagy felhasználását (alapkutatás); új ismeretek megszerzésére irányuló, de elsősorban egy konkrét, gyakorlati célt szolgáló eredeti vizsgálat (alkalmazott kutatás); kutatásból és gyakorlati tapasztalatból származó ismeretekre építő és újabb ismereteket előállító, szisztematikus munka, amely új

termékek vagy folyamatok előállítására vagy meglévő termékek vagy folyamatok fejlesztésére irányul (kísérleti fejlesztés);

12. „hitelfelvételi költségek”: olyan, az adósság bármely formáját terhelő kamatráfordítások, a kamattal gazdasági értelemben egyenértékű egyéb költségek, valamint a finanszírozási forrás bevonásával összefüggésben felmerülő ráfordítások a nemzeti jog fogalom meghatározásával összhangban, ideértve különösen a nyereségrészesedésre jogosító hitelek után kifizetett összegeket, az átváltoztatható kötvények és a kamatszervény nélküli kötvények után számított kamatok, az alternatív finanszírozási megoldások keretében felmerülő kifizetések, továbbá a pénzügyilízingdíj-fizetések költségeleme, a kapcsolódó eszköz mérleg szerinti értékébe beszámított tőkésített kamat, a tőkésített kamat amortizációja, transzferárazási szabályok alkalmazása esetén a finanszírozáson keletkező megtérülés, a származtatott eszközök esetében vagy a gazdálkodó szervezet hitelfelvételéhez kapcsolódóan alkalmazott fedezeti megoldások kapcsán számított névleges kamatösszegek, a nettó sajáttőke-növekedés meghatározott hozama az irányelv 11. cikkében említettek szerint, a hitelfelvételek kapcsán vagy a forrásbevonással összefüggő eszközökön keletkező árfolyamnyereségek és árfolyamveszteségek, a finanszírozási konstrukciókhoz kapcsolódó garanciadíjak, valamint a finanszírozás igénybevételéhez kapcsolódó ügyleti díjak és egyéb, hasonló költségek;
13. „nettó hitelfelvételi költségek”: az az összeg, amennyivel egy adózó levonható hitelfelvételi költségei meghaladják az adóköteles kamatbevételeket és az adózóhoz befolyó más, gazdasági értelemben a kamatbevételekkel egyenértékű adóköteles bevételeket;
14. „eszközök áthelyezése”: olyan művelet, amellyel valamely tagállam elveszíti azt a jogot, hogy az áthelyezett eszközöket megadóztassa, miközben az eszközök jogi vagy gazdasági tulajdonosa ugyanaz az adózó marad;
15. „adóügyi illetőség áthelyezése”: olyan művelet, amely által egy adózó adóügyi illetősége valamely tagállamban megszűnik, miközben egy másik tagállamban vagy harmadik országban adóügyi illetőséget szerez;
16. „állandó telephely által folytatott gazdasági tevékenység áthelyezése”: olyan művelet, amellyel egy adózónak az adóalanyisága valamely tagállamban megszűnik, miközben valamely másik tagállamban vagy harmadik országban adóalannyá válik anélkül, hogy a szóban forgó tagállamban vagy harmadik országban adóügyi illetőséget szerezne;
17. „adómegállapításhoz használt érték”: befektetett eszköz vagy eszközportfólió elszámolt értékcsökkenéssel csökkentett számított nyilvántartási értéke;
18. „piaci érték”: az az összeg, amelyért ügyleti szándékkal rendelkező, egymástól független felek közötti közvetlen ügylet keretében egy eszköz elcserélhető vagy kölcsönös kötelezettségvállalások teljesíthetők;
19. „befektetett eszközök”: ellenértékért beszerzett vagy az adózó által előállított tárgyi eszköz és ellenértékért beszerzett immateriális eszköz, amely függetlenül értékelhető, és amelyet az üzletmenetben a termelés, karbantartás vagy jövedelembiztosítás során több mint 12 hónapig használnak, kivéve azokat, amelyek megszerzési vagy előállítási költsége kevesebb mint 1000 EUR. A pénzügyi eszközök szintén a befektetett eszközök közé sorolandók, a 21. cikknek megfelelően kereskedési céllal tartott pénzügyi eszközök kivételével;

20. „pénzügyi eszközök”: az irányelv 56. cikke szerinti kapcsolt vállalkozásokban meglévő részesedések vagy ezeknek nyújtott kölcsönök, egyéb részesedések a 2013/34/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv¹⁴ 2. cikkének (2) bekezdésében meghatározottak szerint, az azon vállalkozásoknak nyújtott kölcsönök, amelyekhez az adózó részesedések révén kapcsolódik, befektetett eszközként tartott beruházások, egyéb kölcsönök és a saját részesedések olyan mértékben, amennyiben a nemzeti jog engedélyezi azok szerepeltetését a mérlegben;
21. „megszerzési vagy előállítási költség”: valamely befektetett tárgyi eszköz megszerzésének vagy előállításának időpontjában az adott eszköz megszerzése érdekében kifizetett vagy fizetendő pénzeszköz vagy pénzeszköz-egyenértékes összege, vagy az eszközért cserébe adott vagy felhasznált egyéb eszközöknek az értéke;
22. „hosszú élettartamú befektetett tárgyi eszközök”: legalább 15 év hasznos élettartamú befektetett tárgyi eszközök. Az épületeket, repülőgépeket és hajókat hosszú élettartamú befektetett tárgyi eszközöknek kell tekinteni;
23. „közepes élettartamú befektetett tárgyi eszközök”: olyan befektetett tárgyi eszközök, amelyek a 22. pont szerint nem minősülnek hosszú élettartamú befektetett tárgyi eszközöknek, és a hasznos élettartamuk legalább nyolc év;
24. „használt eszközök”: olyan befektetett eszközök, amelyeknek hasznos élettartama a beszerzéskor már részben kimerült, és amelyek jelenlegi állapotukban vagy javítást követően további használatra alkalmasak;
25. „hasznos élettartam”: az az időszak, amelyen keresztül egy eszköz használatra várhatóan rendelkezésre áll, vagy azon termékek vagy hasonló teljesítményegységek száma, amelyeket az adózó várhatóan kinyer az eszközből;
26. „értéknövelési költségek”: a befektetett eszközhöz kapcsolódó minden olyan pótlólagos ráfordítás, amely jelentősen növeli az eszköz kapacitását vagy jelentősen javítja működését, illetve amely az eszköz kezdeti számított nyilvántartási értékének több mint 10 %-át teszi ki;
27. „készletek és befejezetlen termelés”: az értékesítési célból tartott eszközök vagy az értékesítési célú befejezetlen termelés, valamint a termelés vagy szolgáltatásnyújtás során felhasználandó anyagok és készletek;
28. „gazdasági tulajdonos”: az a személy, aki lényegében a befektetett eszközhöz kapcsolódó összes előnyt élvezi és az összes kockázatot viseli, függetlenül attól, hogy ugyanezen személy-e a jog szerinti tulajdonos. Azon adózó, aki rendelkezik valamely befektetett eszköz birtoklási, használati és elidegenítési jogával, és viseli az eszköz elvesztésének vagy megsemmisülésének kockázatát, minden esetben az eszköz gazdasági tulajdonosának tekintendő;
29. „pénzügyi vállalkozás” a következő szervezetek bármelyike:

¹⁴ Az Európai Parlament és a Tanács 2013/34/EU irányelve (2013. június 26.) a meghatározott típusú vállalkozások éves pénzügyi kimutatásairól, összevont (konszolidált) éves pénzügyi kimutatásairól és a kapcsolódó beszámolókról, a 2006/43/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 78/660/EGK és a 83/349/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 182., 2013.6.29., 19. o.).

- a) hitelintézet vagy a 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv¹⁵ 4. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában meghatározott befektetési vállalkozás, a 2011/61/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv¹⁶ 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt meghatározás szerinti alternatív befektetésialap-kezelő (ABAK) vagy a 2009/65/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv¹⁷ 2. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott alapkezelő társaság;
- b) a 2009/138/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv¹⁸ 13. cikkének 1. pontjában meghatározott biztosító;
- c) a 2009/138/EK irányelv 13. cikkének 4. pontjában meghatározott viszontbiztosító;
- d) a 2003/41/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv¹⁹ 6. cikkének a) pontjában meghatározott, foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmény – kivéve, ha az említett irányelv 5. cikkének megfelelően valamely tagállam az adott intézmény esetében úgy döntött, hogy részben vagy teljesen eltekint a szóban forgó irányelv alkalmazásától – vagy valamely foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézménynek a 2003/41/EK irányelv 19. cikkének (1) bekezdésében említett megbízottja;
- e) a 883/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet²⁰ és a 987/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet²¹ hatálya alá tartozó szociális biztonsági rendszernek minősülő nyugdíjrendszereket működtető nyugdíjintézet, valamint az ilyen nyugdíjrendszerek működtetése céljára létrehozott bármely jogi személy;
- f) a 2011/61/EU irányelv 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott ABAK által kezelt, a 2011/61/EU irányelv 4. cikke (1) bekezdésének a) pontjában meghatározott alternatív befektetési alap (ABA) vagy nemzeti jog alapján felügyelt ABA;
- g) a 2009/65/EK irányelv 1. cikkének (2) bekezdésében meghatározott ÁÉKBV;

¹⁵ Az Európai Parlament és a Tanács 2004/39/EK irányelve (2004. április 21.) a pénzügyi eszközök piacairól, a 85/611/EGK és a 93/6/EGK tanácsi irányelv, és a 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 93/22/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 145., 2004.4.30., 1. o.).

¹⁶ Az Európai Parlament és a Tanács 2011/61/EU irányelve (2011. június 8.) az alternatív befektetésialap-kezelőkről, valamint a 2003/41/EK és a 2009/65/EK irányelv, továbbá az 1060/2009/EK és az 1095/2010/EU rendelet módosításáról (HL L 174., 2011.7.1., 1. o.).

¹⁷ Az Európai Parlament és a Tanács 2009/65/EK irányelve (2009. július 13.) az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokra (ÁÉKBV) vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról (HL L 302., 2009.11.17., 32. o.).

¹⁸ Az Európai Parlament és a Tanács 2009/138/EK irányelve (2009. november 25.) a biztosítási és viszontbiztosítási üzleti tevékenység megkezdéséről és gyakorlásáról (Szolvencia II.) (HL L 335., 2009.12.17., 1. o.).

¹⁹ Az Európai Parlament és a Tanács 2003/41/EK irányelve (2003. június 3.) a foglalkoztatói nyugellátást szolgáltató intézmények tevékenységéről és felügyeletéről (HL L 235., 2003.9.23., 10. o.).

²⁰ Az Európai Parlament és a Tanács 883/2004/EK rendelete (2004. április 29.) a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról (HL L 166., 2004.4.30., 1. o.).

²¹ Az Európai Parlament és a Tanács 987/2009/EK rendelete (2009. szeptember 16.) a szociális biztonsági rendszerek koordinálásáról szóló 883/2004/EK rendelet végrehajtására vonatkozó eljárás megállapításáról (HL L 284., 2009.10.30., 1. o.).

- h) a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet²² 2. cikkének 1. pontjában meghatározott központi szerződő fél;
- i) a 909/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet²³ 2. cikke (1) bekezdésének 1. pontjában meghatározott központi értéktár;
30. „gazdálkodó szervezet”: üzleti tevékenység céljából, vállalat vagy adóügyi szempontból átlátható struktúra formájában létrehozott jogi konstrukció;
31. „hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszer”: egy adózó és egy kapcsolt vállalkozás közötti olyan adóügyi helyzet vagy különböző adóügyi illetőségű felek közötti olyan strukturált jogügylet, amelynek keretében egy pénzügyi eszköz vagy gazdálkodó szervezet jogi megítélésének vagy az állandó telephelyként való kereskedelmi jelenlét kezelésének eltéréséből fakadóan az alábbi eredmények valamelyike megvalósul:
- a) ugyanazon kifizetés, ráfordítás vagy veszteség adóalapból való levonására sor kerül mind abban a joghatóságban, ahol a fizetés forrása található, a ráfordítás felmerül vagy a veszteség keletkezik, mind pedig a másik joghatóságban („kettős levonás”);
 - b) egy kifizetés adóalapból való levonására az annak forrása szerinti joghatóságban anélkül kerül sor, hogy sor kerülne ugyanazon kifizetésnek az ennek megfelelő adóztatási célú beszámítására a másik joghatóságban („beszámítás nélküli levonás”);
 - c) az állandó telephelyként való kereskedelmi jelenlét kezelésének különbségei esetén a jövedelem adóztatásának elmaradása a jövedelem forrása szerinti joghatóságban anélkül, hogy sor kerülne ugyanazon jövedelemnek az ennek megfelelő adóztatási célú beszámítására a másik joghatóságban („beszámítás nélküli nem adóztatás”).

Hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszer csak annyiban merül fel, amennyiben a két joghatóságban levont ugyanazon kifizetés, felmerült ráfordítás vagy elszorított veszteség meghaladja a mindkét joghatóságban beszámított és egyazon forrásnak tulajdonítható jövedelem összegét.

A hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszerekbe beletartozik egy pénzügyi eszköz strukturált jogügylet keretében történő átadása egy adózó részvételével, ahol az átadott pénzügyi eszköz mögöttes hozamát adózási célból úgy kezelik, mintha a konstrukcióban részt vevő, adóügyi illetőség szerint eltérő joghatóságba tartozó felek közül egyidejűleg többen keletkeznének, ami az alábbi kimenetek valamelyikével jár:

- a) a mögöttes hozammal összefüggő kifizetés levonása az ilyen kifizetés adóalapban való megfelelő feltüntetése nélkül, kivéve, ha a mögöttes hozam szerepel az egyik érintett fél adóköteles jövedelmében;

²² Az Európai Parlament és a Tanács 648/2012/EU rendelete (2012. július 4.) a tőzsdén kívüli származtatott ügyletekről, a központi szerződő felekről és a kereskedési adattárakról (HL L 201., 2012.7.27., 1. o.).

²³ Az Európai Parlament és a Tanács 909/2014/EU rendelete (2014. július 23.) az Európai Unió belüli értékpapír-kiegyenlítés javításáról és a központi értéktárakról, valamint 98/26/EK és a 2014/65/EU irányelv, valamint a 236/2012/EU rendelet módosításáról (HL L 257., 2014.8.28., 1. o.).

- b) az átadott pénzügyi eszközből származó kifizetés után levont forrásadóból való kedvezmény egynél több érintett fél részére;
32. „strukturált jogügylet”: hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszerrel járó megállapodás, ahol az eltérés bele van árazva a megállapodás feltételeibe, vagy egy hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszer elérésére kidolgozott megállapodás, kivéve, ha az adózótól vagy egy kapcsolt vállalkozástól észszerűen nem elvárható, hogy tudatában legyen a hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszernek, és nem részesedett a hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszerből eredő adómegtakarítás értékéből;
33. „nemzeti társaságiadó-szabályozás”: a II. mellékletben felsorolt adók valamelyikéről rendelkező tagállami szabályozás.

A Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadhat el a 66. cikknek megfelelően, hogy fogalommeghatározásokat állapítson meg.

5. cikk

Az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező adózó állandó telephelye egy tagállamban

- (1) Az adózó akkor minősül állandó telephellyel rendelkezőnek egy adóilletősége szerinti tagállamtól eltérő tagállamban, ha e másik tagállamban rendelkezik olyan állandó hellyel, amelyen keresztül üzleti tevékenységének egy részét vagy egészét végzi, ideértve különösen a következőket:
- a) üzletvezetési hely;
 - b) fióktelep;
 - c) iroda;
 - d) üzem;
 - e) műhely;
 - f) bányá, olaj- vagy gázkút, kőfejtő vagy bármely egyéb természetierőforrás-kitermelési hely.
- (2) Az építési terület, az építkezési és szerelési projekt csak akkor minősül állandó telephelynek, ha több mint 12 hónapig tart.
- (3) Az „állandó telephely” fogalma nem foglalja magában a következő tevékenységeket, feltéve, hogy az ilyen tevékenységek, illetve az f) pont esetében az állandó üzletviteli hely teljes tevékenysége kiegészítő vagy előkészítő jellegű:
- a) létesítmények használata kizárólag az adózó áruai vagy termékei tárolásának, bemutatásának vagy szállításának céljából;
 - b) az adózóhoz tartozó áruk vagy termékek készletének fenntartása kizárólag tárolás, bemutatás vagy szállítás céljából;
 - c) az adózó áruai vagy termékei készletének fenntartása kizárólag más személy általi feldolgozás céljából;
 - d) állandó üzletviteli hely fenntartás kizárólag az adózónak történő áru- vagy termékvásárlás vagy információgyűjtés céljából;
 - e) állandó üzletviteli hely fenntartása kizárólag egyéb tevékenységeknek az adózó számára történő végzése céljából;

f) állandó üzletviteli hely fenntartása kizárólag az a)–e) pontban felsorolt tevékenységek valamely kombinációjának végzésére.

- (4) Az (5) bekezdés sérelme nélkül, amennyiben egy személy egy tagállamban az adózó nevében jár el, és ennek során rendszeresen köt szerződéseket, vagy rendszeresen vezető szerepet tölt be olyan szerződések megkötésében, amelyek az adózó részéről lényeges módosítás nélkül köttetnek meg, a szóban forgó adózót az olyan tevékenységek tekintetében állandó telephellyel rendelkezőnek kell tekinteni az adott államban, amelyet ez a személy végez el az adózó nevében.

Az első albekezdés szerinti szerződések megkötése:

- a) az adózó nevében történik; vagy
- b) az adózó tulajdonában lévő vagyon tulajdonjogának átadására, vagy az adózó használati joga alá tartozó vagyon használati jogának megadására vonatkozik, vagy
- c) az adózó általi szolgáltatásnyújtásra vonatkozik.

Az első és a második albekezdést nem alkalmazandó, ha az említett személy tevékenységei a (3) bekezdésben említettnek megfelelően kiegészítő vagy előkészítő jellegűek, így ha ezeket egy állandó üzletviteli helyen keresztül gyakorolnák, ettől az állandó üzletviteli hely nem minősülne állandó telephelynek az említett bekezdés rendelkezései szerint.

(5)

- a) A (4) bekezdést nem alkalmazandó, ha az adózó nevében egy tagállamban eljáró személy független ügynökként folytat üzleti tevékenységet az említett tagállamban, és az adózó részére a szokásos üzletmenete keretében jár el. Ha azonban egy személy kizárólagosan vagy szinte kizárólag egy vagy több olyan adózó nevében jár el, amelyhez „szorosan kapcsolódik”, az említett személy e bekezdés értelmében ezen adózók vonatkozásában nem tekinthető független ügynöknek.
- b) E cikk alkalmazásában egy személy „szorosan kapcsolódik” egy adózóhoz, ha az egyik a másik szavazati jogainak közvetlenül vagy közvetve több mint 50%-át gyakorolhatja, vagy a másik tőkéjének 50%-át meghaladó tulajdonosi joggal vagy a nyereségre jogosító jogosultságok több mint 50%-ával rendelkezik.

- (6) Az a tény, hogy a valamely tagállamban adóügyi illetőséggel rendelkező adózó egy másik tagállamban adóügyi illetőséggel rendelkező vagy ott (állandó telephelyen keresztül vagy más módon) üzleti tevékenységet folytató adózót irányít vagy ilyen adózó irányítása alatt áll, önmagában nem jelenti azt, hogy a két adózó bármelyike a másik adózó állandó telephelyének minősül.

II. FEJEZET

AZ ADÓALAP KISZÁMÍTÁSA

6. cikk

Általános elvek

- (1) Az adóalap kiszámításához az eredményt (a nyereséget vagy a veszteséget) annak realizálásakor kell elszámolni.
- (2) Az ügyleteket és az adófizetési kötelezettséggel járó eseményeket egyenként kell értékelni.
- (3) Az adóalap-számításnak következetesen mindig ugyanúgy kell történnie, kivéve, ha rendkívüli körülmények miatt változtatás szükséges.
- (4) Ellenkező értelmű rendelkezés hiányában, az adóalapot minden adóévre külön-külön kell kiszámítani. Ellenkező értelmű rendelkezés hiányában, az adóév tizenkét hónapos időszak.

7. cikk

Az adóalap összetevői

Az adóalap az adómentes bevételekkel, a levonható ráfordításokkal és más levonható tételekkel csökkentett bevétel.

8. cikk

Adómentes bevételek

Az alábbi bevételek nem szerepelnek az adóalapban:

- a) befektetett eszközök megszerzéséhez, létrehozásához vagy értéknöveléséhez közvetlenül kapcsolódó támogatások, amelyek a 31–41. cikk szerinti értékcsökkenés alá tartoznak;
- b) a 37. cikk (2) bekezdésében említett eszközkészletbe helyezett eszközök értékesítéséből származó bevétel, ideértve a nem pénzjellegű ajándékok piaci értékét is;
- c) részvényértékesítésből származó bevétel, feltéve, hogy az adózó az értékesítést megelőző 12 hónapban a tőkerészesedés minimum 10%-ával vagy a vállalat szavazati jogainak minimum 10%-ával rendelkezett, kivéve a 21. cikk (3) bekezdése szerinti kereskedési céllal tartott és a 28. cikk b) pontjának megfelelően életbiztosító vállalkozások tulajdonában lévő részvények értékesítéséből származó bevételt;
- d) kapott nyereségfelosztás; feltéve, hogy az adózó 12 egymást követő hónapig a tőkerészesedés minimum 10%-ával vagy az osztalékot juttató vállalat szavazati jogainak minimum 10%-ával rendelkezett, kivéve a 21. cikk (4) bekezdése szerinti kereskedési céllal tartott és a 28. cikk c) pontjának megfelelően életbiztosító vállalkozások tulajdonában lévő részvényekből származó nyereségfelosztást;
- e) állandó telephely jövedelme az adózó részére abban a tagállamban, ahol az adózó adóügyi illetőséggel rendelkezik.

9. cikk Levonható ráfordítások

- (1) A ráfordításokat csak annyiban lehet levonni, amennyiben az adózó közvetlen üzleti érdekében merültek fel.
- (2) Az (1) bekezdésben említett ráfordítások közé tartozik az értékesítés összes költsége, továbbá az adózónál a jövedelemszerzéssel vagy annak biztosításával kapcsolatban felmerült, hozzáadottérték-adó nélküli ráfordítások, ideértve a kutatás és fejlesztés költségét és az üzleti célú (tulajdon- vagy hitelviszonyt megtestesítő) forrásbevonás költségét.
- (3) A (2) bekezdésnek megfelelően kutatási-fejlesztési költségekként levonható összegeken felül az adózó a befektetett tárgyi ingó eszközökkel kapcsolatos költségek kivételével adóévenként plusz 50%-ot levonhat az ilyen költségekből, amelyek az adott évben merültek fel. Amennyiben a kutatás-fejlesztési költségek meghaladják a 20 000 000 EUR-t, az adózó az e feletti összeg 25%-át vonhatja le.
Az első albekezdéstől eltérve, az adózó 20 000 000 EUR összeghatárig plusz 100%-ot levonhat a kutatási-fejlesztési költségeiből, amennyiben az adózó eleget tesz a következő feltételeknek:
 - a) 50 főnél kevesebbet foglalkoztató, tőzsdén nem jegyzett vállalkozás, amelynek az éves forgalma és/vagy éves mérlegfőösszege nem haladja meg a 10 000 000 EUR-t;
 - b) a bejegyzése legfeljebb öt évvel ezelőtt történt. Ha az adózó nem bejegyzésköteles, az ötéves időszak kezdetének azt kell tekinteni, amikor a vállalkozás megkezdte gazdasági tevékenységét, vagy amikor adókötelessé válik a tevékenysége után.
 - c) nem összefonódás útján jött létre;
 - d) nincsenek kapcsolt vállalkozásai.
- (4) A jótékonyági célú szervezeteknek adott ajándékok és adományok levonásáról a tagállamok rendelkezhetnek.

10. cikk Egyéb levonható tételek

A 30–40. cikkben említett befektetett eszközök értékcsökkenése tekintetében levonást kell alkalmazni.

11. cikk Növekedési és beruházási kedvezmény (AGI)

- (1) E cikk alkalmazásában a „növekedési és beruházási kedvezmény sajáttőkealapja” egy adott adóévben az adózó saját tőkéje és az 56. cikkben említett kapcsolt vállalkozások tőkéjében való részesedésének adóértéke közötti különbség.
- (2) E cikk alkalmazásában a „saját tőke” a következők bármelyike:

- a) „tőke és tartalék” a 2013/34/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv²⁴ III. mellékletének „Tőke, tartalékok és kötelezettségek” című része A. pontjában leírtak szerint;
 - b) „tőke és tartalék” a 2013/34/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv IV. mellékletének L. pontjában leírtak szerint;
 - c) „saját tőke” az 1606/2002/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet²⁵ szerint elfogadott és az Unióban használt nemzetközi pénzügyi beszámolási standardokban meghatározottak szerint.
- (3) Az adózó adóalapjából az (1)–(6) bekezdés szerint a növekedési és beruházási kedvezmény sajáttőkealapjának növekedése után számított, meghatározott hozammal megegyező összeg vonható le. Ha a növekedési és beruházási kedvezmény sajáttőkealapja csökken, a növekedési és beruházási kedvezmény sajáttőkealapjának csökkenése után számított, meghatározott hozammal megegyező összeg adókötelessé válik.
- (4) Az első tíz olyan adóévben, amikor az adózó az irányelv szabályainak hatálya alá tartozik, a növekedési és beruházási kedvezmény sajáttőkealapjának növekedését vagy csökkenését a növekedési és beruházási kedvezmény adott adóév végén vett sajáttőkealapja és növekedési és beruházási kedvezmény az irányelv szabályai alá tartozó első adóév első napján vett sajáttőkealapja közötti különbségeként kell kiszámolni. Az első tíz adóév után a növekedési és beruházási kedvezmény azon sajáttőkealapjának összegére való hivatkozás, amely az adott adóév végén levonható a növekedési és beruházási kedvezmény sajáttőkealapjából, évente egy adóévvel előbbre tolódik.
- (5) A (3) bekezdésben említett meghatározott hozam megegyezik az euróövezet 10 éves referencia-államkötvényének az adott adóévet megelőző év decemberében mért, az Európai Központi Bank által közzétett, két százalékpontos kockázati prémiummal megnövelt hozamával. Ahol az éves hozam görbéje negatív, két százalékos alsó korlátot kell alkalmazni.
- (6) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 66. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el az adókikerülés elleni részletesebb szabályok megállapítása céljából, különösen a következő, a növekedési és beruházási kedvezmény szempontjából releváns területeken:
- a) csoporton belüli kölcsönök és kapcsolt vállalkozásokat érintő kölcsönök;
 - b) készpénz-hozzájárulások és természetbeni hozzájárulások;
 - c) részesedés átadása;
 - d) régi tőke új tőkévé való átsorolása felszámolás és induló vállalkozások létrehozása révén;
 - e) leányvállalatok létrehozása;

²⁴ Az Európai Parlament és a Tanács 2013/34/EU irányelve (2013. június 26.) a meghatározott típusú vállalkozások éves pénzügyi kimutatásairól, összevont (konszolidált) éves pénzügyi kimutatásairól és a kapcsolódó beszámolókról, a 2006/43/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 78/660/EGK és a 83/349/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről (HL L 182., 2013.6.29., 19. o.).

²⁵ Az Európai Parlament és a Tanács 1606/2002/EK rendelete (2002. július 19.) a nemzetközi számviteli standardok alkalmazásáról (HL L 243., 2002.9.11., 1. o.).

- f) kapcsolt vállalkozások tulajdonában lévő vállalkozások felvásárlása;
- g) a kamat levonhatósága és a növekedési és beruházási kedvezmény szerinti levonások ötvözésével kettős hasznot húzó konstrukciók;
- h) a kapcsolt vállalkozásokkal szembeni hitelfinanszírozási követelések összegének növekedése az ilyen követelések referencia-időpontban vett összegéhez képest.

12. cikk Nem levonható tételek

A 9. és 10. cikktől eltérve a következő tételek nem vonhatók le:

- a) nyereségfelosztás és tőke- vagy hitel-visszafizetés;
- b) a reprezentációs költségek 50%-a, az adóévben keletkezett bevételek [x]%-át nem meghaladó összegig;
- c) az eredménytartalék áthelyezése a vállalat saját tőkéjének részét képező tartalékba;
- d) társasági adó és a nyereség utáni hasonló adók;
- e) megvesztegetési pénzek és más illegális fizetések;
- f) jogszabálysértés miatt hatóságnak fizetendő pénzbüntetés vagy bírság, a késedelmi kamatot is beleértve;
- g) a 8. cikk c), d) és e) pontja értelmében adómentes jövedelem érdekében a vállalatnál felmerült ráfordítások;
- h) a 9. cikk (4) bekezdésében említettektől eltérő ajándékok és adományok;
- i) a 10. és 18. cikk szerint levonható megszerzési vagy előállítási költségek vagy befektetett eszköz értéknöveléséhez kapcsolódó költség, a kutatással és fejlesztéssel kapcsolatos költség kivételével. A 33. cikk (1) bekezdésének a) pontjában és a 33. cikk (2) bekezdésének a) és b) pontjában említett költségek nem kezelhetők kutatással és fejlesztéssel kapcsolatos költségként;
- j) harmadik országban található állandó telephelynél keletkezett veszteség.

13. cikk Kamatlevonás-korlátozási szabály

- (1) A hitelfelvételi költségek a kamat vagy a pénzügyi eszközök után az adózót megillető más adóköteles bevételek összegéig vonhatók le.
- (2) A nettó hitelfelvételi költségek – abban az adóévben, amelyikben felmerülnek – csak az adózó kamatfizetés, adózás, értékcsökkenési leírás és amortizáció előtti eredményének (EBITDA) legfeljebb 30%-áig vagy legfeljebb 3 000 000 EUR összegig vonhatók le, attól függően, hogy melyik összeg nagyobb.

E cikk alkalmazásában, ha az adózó egy vállalatcsoport nevében jogosult vagy köteles eljárni, a nemzeti csoportos adózási rendszer erre vonatkozó szabályaiban meghatározottak szerint, az egész vállalatcsoportot adózóként kell kezelni. Ilyen esetben a nettó hitelfelvételi költségek és az EBITDA összegét az egész vállalatcsoportra nézve kell kiszámítani. A 3 000 000 EUR összeg szintén a vállalatcsoport egészére vonatkozik.

- (3) Az EBITDA kiszámítása úgy történik, hogy az adózó adóalapjához újból hozzáadják a nettó hitelfelvételi költségek adóval korrigált összegeit, valamint az értékcsökkenés és az amortizáció adóval korrigált összegeit. Az adózó kamatfizetés, adózás, értékcsökkenési leírás és amortizáció előtti eredményébe nem számítandó bele az adómentes bevétel.
- (4) A (2) bekezdéstől eltérve, az önálló vállalatnak minősülő adózó jogosult a nettó hitelfelvételi költségek teljes összegének az adóból történő levonására. Az önálló vállalat olyan adózót jelent, amely nem tagja semmilyen, pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoportnak, és nincsen sem kapcsolt vállalkozása, sem állandó telephelye.
- (5) A (2) bekezdéstől eltérve, a nettó hitelfelvételi költségek teljes mértékben levonhatók, ha az alábbiak kapcsán merültek fel:
- a) olyan hitelek, amelyek megkötésére [az irányelvről való politikai megállapodás dátuma] előtt került sor, e hitelek utólagos módosításainak kizárásával;
 - b) olyan hitelek, amelyek célja hosszú távú állami infrastrukturális projektek finanszírozása, ahol a projekt üzemeltetője, a hitelfelvételi költségek, az eszközök és a jövedelem egyaránt az Unióban található.
- A b) pont alkalmazásában a hosszú távú állami infrastrukturális projekt alatt olyan projektet jelent, amelynek célja egy tagállam által közérdekűnek minősített nagyszabású vagyontárgy létrehozása, fejlesztése, működtetése és/vagy karbantartása.
- Amennyiben a b) pont alkalmazása indokolt, a hosszú távú állami infrastrukturális projektből származó jövedelmet minden esetben ki kell zárni az adózó kamatfizetés, adózás, értékcsökkenési leírás és amortizáció előtti eredményének számításából.
- (6) Egy adott adóévben nem levonható nettó hitelfelvételi költségeket időbeli korlátozás nélkül el kell határolni a következő időszakra.
- (7) Az (1)–(6) bekezdés nem alkalmazandó a pénzügyi vállalkozásokra, a pénzügyi beszámoló készítésekor összevont alapon kezelendő vállalatcsoportok tagjait is beleértve.

14. cikk

A részvényesek, a részvényesek közvetlen hozzátartozói vagy a kapcsolt vállalkozások érdekében felmerült ráfordítások

Egy magánszemély részvényesnek, házastársának, egyenes ági felmenőjének vagy leszármazottjának vagy az 56. cikk szerinti kapcsolt vállalkozásnak nyújtott juttatások nem kezelhetők levonható ráfordításként, ha az ilyen juttatásból független harmadik fél nem részesül.

III. FEJEZET

ÜTEMEZÉS ÉS SZÁMSZERŰSÍTÉS

15. cikk

Általános elvek

Ezen irányelv ellenkező értelmű rendelkezése hiányában, a bevételeket és ráfordításokat, valamint minden más levonható tételt abban az adóévben kell elszámolni, amikor keletkeznek vagy felmerülnek.

16. cikk

Bevételek keletkezése

- (1) A bevételek akkor keletkeznek, amikor a rájuk vonatkozó jogosultság felmerül, és amikor megbízhatóan mérhetők, függetlenül attól, hogy a vonatkozó összegek tényleges kifizetésére sor kerül-e.
- (2) Az árukereskedelemből származó bevételeket úgy kell tekinteni, hogy az (1) bekezdésnek megfelelően akkor keletkeznek, amikor a következő feltételek teljesülnek:
 - a) az adózó átadta a vevőnek az eladott áruk tulajdonjogát;
 - b) az adózó nem tart fenn az eladott áruk felett gyakorolt ellenőrzési jogot;
 - c) a bevételek összege megbízhatóan mérhető;
 - d) valószínű, hogy az ügylethez kapcsolódó gazdasági hasznok be fognak folyni az adózóhoz;
 - e) az ügylettel kapcsolatban felmerült vagy még felmerülő költségek megbízhatóan mérhetők.
- (3) A szolgáltatásnyújtásból származó bevételeket úgy kell tekinteni, hogy akkor keletkeznek, ha a szolgáltatásokat teljesítették, és amikor a következő feltételek teljesülnek:
 - a) a bevételek összege megbízhatóan mérhető;
 - b) valószínű, hogy az ügylethez kapcsolódó gazdasági hasznok be fognak folyni a szolgáltatóhoz;
 - c) az ügylet adóév végi teljesítési foka megbízhatóan mérhető;
 - d) az ügylettel kapcsolatban felmerült vagy még felmerülő költségek megbízhatóan mérhetők.

Ha az a)–d) pontban meghatározott kritériumok nem teljesülnek, a szolgáltatásnyújtásból származó bevételeket csak annyiban kell felmerülni tekinteni, amennyiben levonható ráfordításokkal állíthatók szembe.
- (4) Ha a bevételek olyan, az adózónak szóló kifizetésekből származnak, amelyek teljesítése több szakaszra van bontva, a bevételeket úgy kell tekinteni, hogy akkor keletkeznek, amikor az egyes részletek esedékessé válnak.

17. cikk
Levonható ráfordítások felmerülése

Levonható ráfordítások merülnek fel, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:

- a) fizetési kötelezettség keletkezik; ha a ráfordítást az adózó több szakaszban fizeti ki, a fizetési kötelezettség akkor keletkezik, amikor az egyes részletek esedékessé válnak;
- b) a kötelezettség kellő pontossággal számszerűsíthető;
- c) árukereskedelem esetén az áruk tulajdonjogával járó jelentős kockázatokat és előnyöket átadták az adózónak; szolgáltatás esetén pedig a szolgáltatás nyújtása az adózó részére megtörtént.

18. cikk
Nem értékcsökkenthető eszközökkel kapcsolatos költségek

A 38. cikkben említett befektetett tárgyi eszközök megszerzési vagy előállítási költségei vagy az említett eszközök értéknövelési költségei abban az adóévben vonhatók le, amikor az említett eszközöket értékesítik, feltéve, hogy az értékesítésből származó bevétel az adóalap része.

19. cikk
Készletek és befejezetlen termelés felmérése

- (1) A levonható ráfordítások teljes összegét az adott adóévre vonatkozóan növeli a készletek és a befejezetlen termelés adóév eleji értéke és csökkenti a készletek és a befejezetlen termelés ugyanazon adóév végi értéke, a 22. cikkben említett hosszú lejáratú szerződésekhez kapcsolódó készletek és befejezetlen termelés kivételével.
- (2) Egyéb készletek és befejezetlen termelés költségét az „először bevételezve, először kiadva” módszerrel, az „utoljára bevételezve, először kiadva” módszerrel vagy a súlyozott átlagos bekerülési érték módszerével kell értékelni.
- (3) Az általában nem felcserélhető tételekből álló készletek és befejezetlen termelés, továbbá az egyedi projektekhez készült vagy szállított és elkülönített áruk és szolgáltatások költségét egyenként kell értékelni.

20. cikk
Értékelés

- (1) Az adóalapot az alábbi összetevők alapján kell kiszámítani:
 - a) az ügylet pénzbeli ellenértéke, például az eladott áruk vagy a teljesített szolgáltatások ára;
 - b) piaci érték, amikor az ügylet ellenértéke – részben vagy egészben – nem pénzbeli;
 - c) piaci érték, nem pénzbeli ajándék esetén;
 - d) kereskedési céllal tartott pénzügyi eszközök és források piaci értéke.
- (2) Az adóalapot, beleértve a bevételeket és ráfordításokat euróban fejezik ki az adóév során vagy az adóév utolsó napján, az eurónak az Európai Központi Bank által közzétett éves átlagárfolyamán, vagy, amennyiben az adóév és a naptári év nem esik egybe, az Európai Központi Bank által az adóév során közzétett napi árfolyamok átlagán.

- (3) A (2) bekezdés nem alkalmazandó az olyan tagállam adózóira, ahol nem vezették be az eurót.

21. cikk

Kereskedési céllal tartott pénzügyi eszközök és kötelezettségek (kereskedési könyv)

- (1) A pénzügyi eszközt vagy kötelezettséget kereskedési céllal tartottnak kell kezelni, amennyiben az alábbiak egyike:
- a) alapvetően rövid távú továbbértékesítés vagy visszavásárlás céljára szerezték meg vagy vállalták fel;
 - b) meghatározott pénzügyi eszközök portfóliójának része, ideértve a származtatott termékeket is, amelyeket együtt kezelnek, és amelyekkel kapcsolatban bizonyíték van a közelmúltbeli tényleges rövid távú nyereségszerzésre.
- (2) A 16. és a 17. cikktől eltérve, a kereskedési céllal tartott pénzügyi eszközök vagy kötelezettségek adóév elején vagy, ha később következik be, vételkor számított piaci értéke és ugyanazon adóév végén számított piaci értéke közötti különbséget be kell számítani az említett adóév adóalapjába.
- (3) A kereskedési célú eszköz vagy forrás értékesítése esetén az értékesítés bevételeit hozzá kell számítani az adóalaphoz. Az említett eszköz vagy kötelezettség adóév eleji vagy, ha később következik be, vételkori piaci értékét le kell vonni az adóalapból.
- (4) Ha egy kereskedési célú részesedés tekintetében nyereségfelosztás keletkezik, a 8. cikk d) pontja szerint az adóalapra vonatkozó mentesség nem alkalmazandó.
- (5) A 8. cikk c) pontjától eltérve, a már nem kereskedési céllal tartott, de befektetett eszközként még meglévő pénzügyi eszközök vagy kötelezettségek adóév elején vagy, ha később következik be, vételkor számított piaci értéke és ugyanazon adóév végén számított piaci értékük közötti különbséget be kell számítani az említett adóév adóalapjába.
- A 8. cikk c) pontjától eltérve, a már nem befektetett eszközként tartott, de kereskedési céllal még meglévő pénzügyi eszközök vagy kötelezettségek adóév elején vagy, ha később következik be, vételkor számított piaci értéke és ugyanazon adóév végén számított piaci értékük közötti különbséget be kell számítani az említett adóév adóalapjába.
- A pénzügyi eszköz vagy kötelezettség piaci értéke annak az adóévnek a végén, amelynek folyamán befektetett eszközből kereskedési célú eszközzé vagy kötelezettséggé vált vagy fordítva, egyben az átváltást követő év eleji piaci értéke is.
- (6) A 8. cikk c) pontjában említett időszak akkor kezdődik vagy szakad meg, amikor a pénzügyi eszközt vagy kötelezettséget már nem kereskedési céllal tartják, vagy nem minősül befektetett eszköznek.

22. cikk

Hosszú lejáratú szerződések

- (1) Hosszú lejáratú szerződésnek minősül az alábbi feltételek mindegyikének megfelelő szerződés:
- a) a szerződés tárgya gyártás, beszerelés, építés vagy szolgáltatásnyújtás;

- b) időbeli hatálya meghaladja vagy várhatóan meghaladja a 12 hónapot.
- (2) A 16. cikktől eltérve, a hosszú lejáratú szerződésekből eredő bevételeket úgy kell tekinteni, hogy olyan összegben keletkeztek, amely megfelel a hosszú lejáratú szerződés vonatkozó adóévben teljesített részének. A hosszú lejáratú szerződés teljesítésének százalékos aránya az adott évi költségeknek a becsült összköltséghez viszonyított arányára hivatkozással állapítható meg.
- (3) A hosszú lejáratú szerződésekhez kapcsolódó költségeket abban az adóévben kell levonni, amelyekben felmerültek.

23. cikk Céltartalékok

- (1) A 17. cikktől eltérve, ha az adóév végén megállapítható, hogy az adózónak – az abban az adóévben vagy a megelőző adóévekben folytatott tevékenységéből vagy ügyleteiből következően – jogi kötelezettsége vagy valószínűsíthető jövőbeli jogi kötelezettsége van, az ilyen kötelezettségből fakadó, megbízhatóan megbecsülhető minden összeget le kell vonni, feltéve, hogy az összeg végleges pénzügyi teljesítése levonható ráfordítást eredményez.

E cikk alkalmazásában a jogi kötelezettség a következők bármelyikéből eredhet:

- a) szerződés;
- b) jogszabályok;
- c) általános jellegű vagy egy konkrét adózónak szóló közigazgatási jogi aktus;
- d) egyéb jogi művelet.

Amikor a kötelezettség olyan tevékenységhez vagy ügyletnek kapcsolódik, amely a következő adóévekben is folytatódni fog, a céltartalékot arányosan kell felosztani a tevékenység vagy az ügylet becsült időtartamára.

Az e cikk szerinti céltartalékot minden adóév végén felül kell vizsgálni és korrigálni kell. A következő adóévek adóalapjának számításakor figyelembe kell venni az e cikk alapján már levont összegeket.

- (2) Az (1) bekezdés szerint megbízhatóan megbecsült összegnek minősül a jelenlegi jogi kötelezettség teljesítéséhez az adóév végén szükséges ráfordítás, feltéve, hogy a becslés alapja minden releváns tényezőt tartalmaz, ideértve a vállalat, csoport vagy szektor múltbeli tapasztalatait is. A céltartalék összegének felbecsülésekor a következőket kell alkalmazni:

- a) minden kockázatot és bizonytalanságot figyelembe kell venni, de a bizonytalanság nem indokolja a túlzott mértékű céltartalékolást;
- b) amennyiben a céltartalék lejáratát 12 hónap vagy annál hosszabb, és nincs elfogadott diszkontráta, a céltartalék diszkontrátája a 12 hónapos lejáratú kötelezettségekre alkalmazott, az Európai Központi Bank által közzétett európai irányadó bankközi kamatláb (EURIBOR) éves átlaga abban a naptári év évben, amelynek során adóév véget ér;
- c) a jövőbeli eseményeket akkor kell figyelembe venni, amikor ésszerű várakozás szerint megtörténnek;
- d) a céltartalékolásra okot adó eseményhez közvetlenül kapcsolódó jövőbeli megtérüléseket figyelembe kell venni.

- (3) A következők után nem lehet céltartalékot levonni:
- a) előre látható veszteségek;
 - b) jövőbeni költségnövekedések.

*24. cikk
Nyugdíjak*

A tagállamok rendelkezhetnek a nyugdíjak levonásáról.

*25. cikk
Rossz kintlevőségek levonása*

- (1) A rossz kintlevőségek az alábbi feltételek teljesülése esetén levonhatók:
- a) az adóév végén az adózó az e cikk (2) bekezdésében vázoltak szerint minden elvárható lépést megtett a teljesítés érdekében, és valószínű, hogy a követelés egy részét, vagy egészét nem fizetik vissza; vagy az adózónak nagyszámú azonos típusú követelése van, és ezek mind az üzleti tevékenység egyazon szektorából erednek, és megbízható becslését tudja adni a rossz kintlevőség százalékban kifejezett összegének, feltéve, hogy az azonos típusú követelések mindegyikének értéke alacsonyabb az összes azonos típusú követelés értékének 0,1%-ánál. A megbízható becsléshez az adózónak minden releváns tényezőt figyelembe kell vennie, ideértve a múltbeli tapasztalatokat is;
 - b) az adós nem áll a 3. cikk szerinti kapcsolatban az adózóval, és az adós és az adózó az 56. cikk értelmében nem kapcsolt vállalkozások. Ha az adós egy magánszemély, az adós, házastársa, egyenes ági felmenője vagy leszármazottja nem vehet részt az adózó irányításában vagy ellenőrzésében, vagy közvetve vagy közvetlenül a tőkéjében, az 56. cikkben említettek szerint.
 - c) nem érvényesítették a 39. cikk szerinti levonás jogát a rossz kintlevőséggel kapcsolatban;
 - d) amikor a rossz kintlevőség vevőköveteléshez kapcsolódik, a tartozásnak megfelelő összeg bevételként bekerült az adóalapba.
- (2) Annak eldöntéséhez, megtettek-e minden elvárható lépést a teljesítés érdekében, az a)–e) pontban felsorolt elemeket kell figyelembe venni, amennyiben ezek objektív bizonyítékon alapulnak:
- a) arányban áll-e a behajtás költsége a tartozással;
 - b) van-e esély a sikeres behajtásra;
 - c) észszerű és indokolt-e az adott körülmények között elvárni az adózótól, hogy behajtáshoz folyamodjon;
 - d) a kötelezettség lejáratának napját követően eltelt idő;
 - e) az adós fizetéseképtelen lett-e, indult-e jogi eljárás vagy sor került-e végrehajtó bevonására.
- (3) Ha korábban rossz kintlevőségként leírt követelést kiegyenlítenek, a megtérült összeget a teljesítés évének adóalapjába kell beszámítani.

26. cikk

Fedezés

- (1) Az értékelésből vagy értékesítésekből származó, fedezeti célú eszközön realizált eredményt (nyereséget/veszteséget) számvitelileg ugyanúgy kell kezelni, mint a fedezett tételen keletkezett eredményt (nyereséget/veszteséget). Fedezeti kapcsolat áll fenn, ha az alábbi feltételek teljesülnek:
 - a) a fedezeti kapcsolatot formálisan előzetesen megnevezik és dokumentálják;
 - b) a fedezet várhatóan rendkívül hatékony és ez a hatékonyság megbízhatóan mérhető.
- (2) Ha a fedezeti kapcsolat megszakad vagy a már meglévő pénzügyi eszközt a következőkben fedezeti célú eszközként kezelik, ami által átkerül egy eltérő adórendszerbe, a fedezeti célú eszköznek a 20. cikk szerint az adóév végén meghatározott új értéke és az ugyanezen adóév eleji piaci értéke közötti különbséget be kell számítani az adóalapba.

A fedezeti célú eszköz piaci értéke annak az adóévnek a végén, amelynek során az eszközt átvitték egy eltérő adórendszerbe, egybeesik az átvitelt követő év eleji piaci értékével.

27. cikk

Készletek és befejezetlen termelés értékelése

- (1) Az adózónak következetesen kell alkalmaznia ugyanazt az értékelési módszert minden hasonló jellegű és hasonló felhasználási céllal készült készlet és befejezetlen termelés értékelésére.

A készletek és befejezetlen termelés költségének tartalmaznia kell a beszerzés összes költségét, az átalakítás közvetlen költségét, továbbá minden olyan költséget, amelyek annak kapcsán merültek fel, hogy az adott adóévben fennálló helyükre és állapotukba hozták őket.

A költségek visszaigényelhető hozzáadottérték-adó nélküli, nettó költségek.

Az az adózó, aki a közvetett költségeket is figyelembe vette a készletek és befejezetlen termelés értékelésekor, mielőtt az irányelv szabályai alá tartozott volna, továbbra is alkalmazhatja a közvetett költségek módszerét.
- (2) A készleteket és befejezetlen termelést az adóév utolsó napján kell értékelni a bekerülési érték és a nettó realizálható érték közül az alacsonyabbikon.

A nettó realizálható érték a szokásos üzletmenet során alkalmazott, a befejezés becsült költségeivel és az értékesítés költségeivel csökkentett becsült értékesítési ár.

28. cikk

Biztosítók

Azoknak a vállalkozásoknak, amelyek a nem életjellegű biztosításra vonatkozóan a 73/239/EGK tanácsi irányelvvel²⁶, az életjellegű biztosításra vonatkozóan a 2002/83/EK

²⁶

A Tanács 1973. július 24-i 73/239/EGK első irányelve az életbiztosítás körén kívül eső közvetlen biztosítási tevékenység megkezdésére és gyakorlására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról (HL L 228., 1973.8.16., 3. o.).

európai parlamenti és tanácsi irányelvvel²⁷ és a viszontbiztosításra vonatkozóan a 2005/68/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel²⁸ összhangban rendelkeznek egy tagállam területén történő működéshez szükséges engedéllyel, az alábbi további szabályoknak kell megfelelniük:

- a) az adóalapnak tartalmaznia kell az ugyanazon adóév elején és végén vagy, ha ez következik be később, az adásvétel teljesítésekor fennálló piaci értékbeli különbséget azokra az eszközökre vonatkozóan, amelyekbe a kockázatot viselő életbiztosítási kötvény-tulajdonos javára a befektetés történik, és amelyek életbiztosítók tulajdonában vannak;
- b) az adóalapnak tartalmaznia kell az értékesítéskor és az adóév elején vagy, ha ez következik be később, az adásvétel teljesítésekor fennálló piaci értékbeli különbséget azokra az eszközökre vonatkozóan, amelyekbe a kockázatot viselő életbiztosítási kötvény-tulajdonos javára a befektetés történik, és amelyek életbiztosítók tulajdonában vannak;
- c) az adóalapnak tartalmaznia kell az életbiztosítókra megillető nyereségfelosztást;
- d) a 91/674/EGK irányelvnek²⁹ megfelelően létrehozott biztosítók technikai tartalékai, a káringadozási tartalék kivételével levonhatók. A tagállam rendelkezhet a káringadozási tartalék levonásáról. A levont összegeket minden adóév végén felül kell vizsgálni és ki kell igazítani. A jövőbeli adóalap számításakor figyelembe kell venni a már levont összegeket.

29. cikk

A tőkekivonás megadóztatása

- (1) Az áthelyezett eszközök kivonáskor fennálló piaci értékének az eszközök adómegállapításhoz használt értékével csökkentett összegét bevételnek kell tekinteni az alábbi körülmények bármelyikének fennállása esetén:
 - a) ha az adózó a székhelyéről egy másik tagállamban vagy harmadik országban lévő állandó telephelyére helyez át eszközöket;
 - b) ha az adózó a valamely tagállamban található állandó telephelyéről egy másik tagállamban vagy harmadik országban lévő székhelyére vagy másik állandó telephelyére helyez át eszközöket, amennyiben az áthelyezés következtében az állandó telephely szerinti tagállamnak a továbbiakban már nincs joga az áthelyezett eszközök megadóztatására;
 - c) ha az adózó másik tagállamba vagy harmadik országba helyezi át az adóügyi illetőségét, kivéve az olyan eszközök tekintetében, amelyek továbbra is ténylegesen kapcsolódnak az első tagállamban található állandó telephelyhez;
 - d) ha az adózó egy tagállamból egy másik tagállamba vagy harmadik országba helyezi át az állandó telephelye által folytatott üzleti tevékenységet, amennyiben az áthelyezés következtében az állandó telephely szerinti

²⁷ Az Európai Parlament és a Tanács 2002. november 5-i 2002/83/EK irányelve az életbiztosításról (HL L 345., 2002.12.19., 1. o.).

²⁸ Az Európai Parlament és a Tanács 2005. november 16-i 2005/68/EK irányelve a viszontbiztosításról és a 73/239/EGK, a 92/49/EGK tanácsi irányelv, valamint a 98/78/EK és a 2002/83/EK irányelv módosításáról (HL L 323., 2005.12.9., 1. o.).

²⁹ A Tanács 1991. december 19-i 91/674/EGK irányelve a biztosítóintézetek éves és összevont (konszolidált) éves beszámolóiról (HL L 374., 1991.12.31., 7. o.).

tagállamnak a továbbiakban már nincs joga az áthelyezett eszközök megadóztatására.

- (2) Az a tagállam, ahová az eszközöket, az adóügyi illetőséget vagy az állandó telephely által folytatott üzleti tevékenységet áthelyezik, elfogadja azt az értéket, amelyet az adózó tagállama vagy az állandó telephely szerinti tagállam az eszközök adómegállapításhoz használt kiindulási értékeként megállapított.
- (3) Ez a cikk nem alkalmazandó az értékpapír-finanszírozáshoz vagy biztosítékként nyújtott eszközökhöz kapcsolódó ügyletekre, illetve az olyan helyzetekre, amikor az eszközök áthelyezésére prudenciális tőkekövetelmények teljesítése érdekében vagy likviditáskezelés céljából kerül sor, ha az említett eszközöknek 12 hónapon belül vissza kell kerülniük az áthelyező fél tagállamába.

IV. FEJEZET

BEFEKTETETT ESZKÖZÖK ÉRTÉKCSÖKKENÉSE

30. cikk

Befektetett eszközök nyilvántartása

- (1) A beszerzési vagy megépítési (létrehozatali) költségeket és az értéknövelés költségeit, a vonatkozó időponttal együtt, minden befektetett eszközre külön-külön kell nyilvántartásba venni.
- (2) Ha egy befektetett eszközt értékesítenek, az értékesítés részleteit – beleértve az értékesítés napját és az értékesítés következtében kapott bevételt vagy ellentételezést – nyilvántartásba kell venni.
- (3) A befektetett eszközök nyilvántartását úgy kell vezetni, hogy elegendő információt, többek között értékcsökkenési adatokat biztosítson az adóalap kiszámításához.

31. cikk

Értékcsökkenési alap

- (1) Az értékcsökkenési alap a befektetett eszköz megszerzésével, megépítésével (létrehozatalával) vagy értéknövelésével közvetlenül összefüggő költségeket tartalmazza. Az említett költségek nem tartalmazzák a levonható hozzáadottérték-adót. A befektetett eszköz megszerzési, megépítési vagy értéknövelési költségei nem tartalmazznak kamatot.
- (2) Az ajándékként kapott eszköz értékcsökkenési alapja a bevételek közé sorolt ajándék piaci értéke.
- (3) Az értékcsökkenés hatálya alá tartozó befektetett eszközök értékcsökkenési alapját a 8. cikk a) pontjában említett módon, az eszköz megszerzéséhez, megépítéséhez vagy értéknöveléséhez közvetlenül kapcsolódó állami támogatás összegének levonásával kell csökkenteni.
- (4) A nem használható befektetett eszközök értékcsökkenését nem lehet figyelembe venni.

32. cikk
Értékcsökkenés levonására való jogosultság

- (1) A (3) bekezdésre is figyelemmel, az értékcsökkenést a gazdasági tulajdonosnak kell levonnia.
- (2) Lízingszerződések esetében, ahol a gazdasági és a jog szerinti tulajdonjog nem esik egybe, a gazdasági tulajdonos jogosult levonni a lízingdíj kamatelemeit az adóalapjából, hacsak az említett elem nem szerepel a jog szerinti tulajdonos adóalapjában.
- (3) Ha a gazdasági tulajdonos nem azonosítható, a jog szerinti tulajdonos jogosult levonni az értékcsökkenést. Ebben az esetben a lízingdíj kamat- és tőkeelemeit a jog szerinti tulajdonos adóalapjában figyelembe kell venni, és ezeket a lízingbe vevő vonhatja le.
- (4) A befektetett eszközök után egyszerre egynél több adózó nem számolhat el értékcsökkenést, kivéve, ha a jog szerinti vagy a gazdasági tulajdonjogon több adózó osztozik.
- (5) Az adózó nem állhat el az értékcsökkenéstől.
- (6) A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 66. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el a következőkkel kapcsolatban:
 - a) a jog szerinti és a gazdasági tulajdonjog meghatározása különösen a lízingelt eszközök vonatkozásában;
 - b) a lízingdíj tőke- és kamatelemeinek kiszámítása;
 - c) a lízingelt eszköz értékcsökkenési alapjának kiszámítása.

33. cikk
Egyenként értékcsökkenthető eszközök

- (1) A (2) bekezdés és a 37. és 38. cikk sérelme nélkül, a befektetett eszközök értékcsökkenési leírását egyenként kell elvégezni, az eszköz hasznos élettartama alatt, a lineáris módszer szerint. A befektetett eszközök hasznos élettartamát a következőképpen kell megállapítani:
 - a) kereskedelmi, iroda- és egyéb épületek, valamint a vállalkozás használatában lévő bármely más típusú ingatlan, az ipari épületek és szerkezetek kivételével: 40 év;
 - b) ipari épületek és szerkezetek; 25 év;
 - c) hosszú élettartamú, az a) és b) pontban említettektől eltérő befektetett tárgyi eszközök: 15 év;
 - d) közepes élettartamú befektetett tárgyi eszközök: 8 év;
 - e) befektetett immateriális javak: az az időszak, amikor az eszköz jogi védelem alatt áll, vagy ameddig a jogosultságot megadták, vagy, ha ezt az időszakot nem lehet meghatározni, 15 év.
- (2) A használt épületek és más ingatlantípusok, használt, hosszú élettartamú befektetett tárgyi eszközök, használt, közepes élettartamú befektetett tárgyi eszközök és használt befektetett immateriális javak értékcsökkenési leírása az alábbi szabályok szerint történik:

- a) használt kereskedelmi, iroda- vagy egyéb épületek, valamint a vállalkozás használatában lévő bármely más típusú ingatlan, az ipari épületek és szerkezetek kivételével: 40 év, kivéve, amikor az adózó igazolni tudja, hogy az eszköz becsült hátralévő hasznos élettartama rövidebb 40 évnél; ebben az esetben az értékcsökkenési leírásra e rövidebb időszak alatt kerül sor;
- b) használt ipari épületek és szerkezetek: 25 év, kivéve, amikor az adózó igazolni tudja, hogy az eszköz becsült hátralévő hasznos élettartama rövidebb 25 évnél; ebben az esetben az értékcsökkenési leírásra e rövidebb időszak alatt kerül sor;
- c) használt, hosszú élettartamú, az a) és b) pontban említettektől eltérő befektetett tárgyi eszközök: 15 év, kivéve, amikor az adózó igazolni tudja, hogy az eszköz becsült hátralévő hasznos élettartama rövidebb 15 évnél; ebben az esetben az értékcsökkenési leírásra e rövidebb időszak alatt kerül sor;
- d) használt, közepes élettartamú befektetett tárgyi eszközök: 8 év, kivéve, amikor az adózó igazolni tudja, hogy az eszköz becsült hátralévő hasznos élettartama rövidebb 8 évnél; ebben az esetben az értékcsökkenési leírásra e rövidebb időszak alatt kerül sor;
- e) használt befektetett immateriális javak: 15 év, kivéve, amikor meghatározható az a hátralévő időszak, amíg az eszköz jogi védelmet élvez, vagy amely időszakra a használati jogot megadták; ebben az esetben az értékcsökkenési leírásra ezen időszak alatt kerül sor.

34. cikk *A leírás éve*

- (1) Egy teljes évnyi értékcsökkenést kell levonni a befektetett eszköz megszerzésének vagy használatba vételének évében, amelyik a kettő közül később következik be. Nem vonható le értékcsökkenés az értékesítés évében.
- (2) Ha egy befektetett eszközt értékesítenek, vagy olyan mértékben megrongálódik, hogy a vállalkozás céljára már nem használható, az adómegállapításhoz használt értékét, valamint a hozzá kapcsolódó értéknövelések költségeinek adómegállapításhoz használt értékét az értékesítés vagy kár évében kell levonni az adóalapból.
- (3) Amikor egy értékcsökkenés alá nem tartozó befektetett tárgyi eszköz miatt a 39. cikk szerinti rendkívüli leírásra kerül sor, a 18. cikk szerint levonható költséget csökkenteni kell, hogy figyelembe vegyék az adózó által már igénybe vett rendkívüli leírást.

35. cikk *Helyettesítő eszközök megújuló adókedvezménye*

- (1) Amikor az egyenként értékcsökkenthető eszköz vagy a 38. cikk a) pontja szerint a szokásos kopásnak és avulásnak nem kitett, befektetett tárgyi eszköz értékesítéséből – a kár ellentételezését is beleértve – származó bevételt az értékesítés adóévét követő második év vége előtt szándékoznak ismételten befektetni megegyező vagy hasonló üzleti célú hasonló eszközbe, azt az összeget, amennyivel az értékesítés bevétele meghaladja az eszköz adómegállapításhoz használt értékét, az értékesítés évében le lehet vonni. A helyettesítő eszköz értékcsökkenési alapját is ugyanakkora az összeggel kell csökkenteni.

Az önkéntesen értékesített eszközt az értékesítést megelőzően legalább három évig saját tulajdonban kell tartani.

- (2) Az (1) bekezdésben említett helyettesítő eszköz már az értékesítést megelőző adóévben beszerezhető. Amennyiben a helyettesítő eszköz beszerzésére az eszköz értékesítésének évét követő második adóév vége előtt nem kerül sor, az értékesítés évében levont összeget, 10%-kal növelten, hozzá kell adni az értékesítés évét követő második adóév adóalapjához.

36. cikk

Az értéknövelések költségeinek értékcsökkenése

- (1) Az értéknövelések költségeinek értékcsökkenési leírását az értéknöveléssel érintett befektetett eszközökre vonatkozó szabályoknak megfelelően kell elvégezni úgy, mintha újonnan megszerzett befektetett eszközről lenne szó. Ettől eltérve a bérelt ingatlan értéknövelési költségeire a 32. cikk és a 33. cikk (2) bekezdésének a) pontja szerint érvényes az értékcsökkenési leírás.
- (2) Ha egy adózó igazolja, hogy az egyenként értékcsökkentett befektetett eszköz becsült hátralévő hasznos élettartama rövidebb, mint a 33. cikk (1) bekezdésében meghatározott eszköz hasznos élettartama, az említett eszköz értéknövelési költségeinek értékcsökkentési leírását az említett rövidebb időszak alatt kell elvégezni.

37. cikk

Eszközkészlet

- (1) A nem a 33. és a 38. cikkben említett befektetett eszközöket együtt, egy eszközkészletben kell értékcsökkenteni az értékcsökkenési alap 25%-ának megfelelő éves ütemben.
- (2) Az eszközkészlet adóév végi értékcsökkenési alapja a megelőző adóév végi adózási szempontú, az adott adóév során az eszközkészletbe bekerülő és az onnan kikerülő eszközökkel korrigált értéke. Az eszközök megszerzési vagy megépítési (létrehozási) költségét és értéknövelési költségét hozzá kell adni az értékcsökkenési alaphoz, az eszköz értékesítéséből származó bevételt és a valamely eszköz elvesztésért vagy megsemmisüléséért kapott ellentételezést pedig le kell vonni.
- (3) Ha a (2) bekezdés szerint számított értékcsökkenési alap összege negatív, akkora összeget kell hozzáadni, hogy az értéke nulla legyen. Ugyanekkora összeggel növelni kell az adóalapot.

38. cikk

Nem értékcsökkenthető eszközök

Az alábbi eszközökre nem vonatkozik az értékcsökkenés:

- a) befektetett tárgyi eszközök, amelyek nincsenek kitéve a szokásos kopásnak és avulásnak, például földingatlan, műtárgyak, régiség és ékszer;
- b) pénzügyi eszközök.

39. cikk
Rendkívüli értékcsökkenés

- (1) Ha az adózó bizonyítani tudja, hogy a 38. cikk a) pontja szerint értékcsökkenéssel nem érintett befektetett tárgyi eszköz értéke vis maior vagy harmadik felek által elkövetett bűncselekmény folytán tartósan csökkent az adóév végén, az értékcsökkenésnek megfelelő összeget levonhatja az adóalapból. Ilyen levonás mindazonáltal nem végezhető azon eszközök vonatkozásában, amelyek értékesítéséből származó bevétel adómentes.
- (2) Amennyiben egy megelőző adóévben az (1) bekezdés szerinti rendkívüli értékcsökkenéssel érintett eszköz értéke ezt követően nő, a növekmény összegével növelni kell annak az évnak az adóalapját, amelyikben az értéknövekedés bekövetkezett. Az ilyen növekmény(ek) együttes összege ugyanakkor nem haladhatja meg a levonás eredeti összegét.

40. cikk
A befektetett eszközök kategóriájának pontosítása

A Bizottság felhatalmazást kap arra, hogy a 66. cikknek megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadjon el annak érdekében, hogy pontosabban meghatározza az e fejezetben említett befektetett eszközök kategóriáit.

V. FEJEZET

VESZTESÉGEK

41. cikk
Veszteségek

- (1) Ezen irányelv ellenkező értelmű rendelkezéseinek hiányában, az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező adózónál vagy az Unióban adóügyi illetőséggel nem rendelkező adózó állandó telephelyénél az adóévben felmerülő veszteség elhatárolható és levonható a későbbi adóévekben.
- (2) Az adóalap korábbi adóévek veszteségeinek beszámításából eredő csökkentése nem eredményezhet negatív összeget.
- (3) Az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező adózónál vagy az Unióban adóügyi illetőséggel nem rendelkező adózó állandó telephelyénél az előző években felmerülő veszteséget nem lehet levonni, ha az alábbi feltételek mindegyike teljesül:
 - a) egy másik vállalat részesedést szerez az adózóban, és ennek eredményeként a felvásárolt adózó a felvásárló jogosult leányvállalata lesz a 3. cikkben említettek szerint;
 - b) a felvásárolt adózó tevékenységében jelentős változás történik, ami azt jelenti, hogy a felvásárolt adózó felfüggeszti a megelőző adóévben a forgalmának több mint [60%]-át kitevő tevékenységét, vagy olyan új tevékenységeket kezd, amelyek a bevezetésük szerinti adóévben vagy az ezt követő adóévben a forgalmának több mint [60%]-át teszik ki.
- (4) A legrégebbi veszteséget kell elsőként levonni.

42. cikk

Veszteség utáni adókedvezmény és utólagos megadóztatás

- (1) Egy az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező adózó, amely a saját veszteségeinek a 41. cikk alapján történt levonása után még mindig nyereséges, a továbbiakban az ugyanabban az adóévben a 3. cikk (1) bekezdése szerinti közvetlen jogosult leányvállalatainál vagy más tagállamokban található állandó telephelyeinél felmerült veszteséget is levonhatja. Ez a veszteség utáni adókedvezmény e cikk (3) és (4) bekezdésének megfelelően korlátozott időre szól.
- (2) A levonás arányos az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező adózónak a 3. cikk (1) bekezdése szerinti jogosult leányvállalataiban való részesedésével, az állandó telephelyek esetében pedig a teljes összegre vonatkozik. Az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező adózó adóalapjából való levonás semmilyen esetben nem eredményezhet negatív összeget.
- (3) Az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező adózó a 3. cikk (1) bekezdése szerinti jogosult leányvállalatainál vagy állandó telephelyeinél ezt követően keletkezett nyereséget a korábban veszteségként levont összegig újra hozzáadja az adóalapjához.
- (4) Az (1) és (2) bekezdés szerint levont veszteséget automatikusan újra be kell számítani az Unióban adóügyi illetőséggel rendelkező adózó adóalapjába, ha az alábbi feltételek bármelyike teljesül:
 - a) ha a veszteség levonhatóvá válása utáni ötödik adóév végéig nem számítottak be nyereséget, vagy az újra beszámított nyereség nem felel meg a levont veszteség teljes összegének;
 - b) ha a 3. cikk (1) bekezdése szerinti jogosult leányvállalatot eladják, felszámolják vagy állandó telephellyé alakítják;
 - c) ha az állandó telephelyet eladják, felszámolják vagy leányvállalattá alakítják;
 - d) ha az anyavállalat már nem tesz eleget a 3. cikk (1) bekezdése követelményeinek.

VI. FEJEZET

AZ ADÓALAP RENDSZERÉBE VALÓ BELÉPÉS ÉS KILÉPÉS SZABÁLYAI

43. cikk

Az eszközök és források elszámolása és értékelése

Minden eszköz és forrás elszámolása azon az értéken történik, amelyet a nemzeti adójogszabályoknak megfelelően számolnak ki közvetlenül azon időpont előtt, amikortól az adózó alkalmazni kezdi az irányelv szabályait.

44. cikk

A befektetett eszközök értékcsökkenési célú minősítése

A 30–40. cikken túlmenően a nemzeti társaságiadó-szabályozásból az adóalap rendszerébe átkerülő befektetett eszközök értékcsökkenésével összefüggésben a következő szabályokat kell alkalmazni:

- a) azon befektetett eszközök esetében, amelyeknek az értékcsökkentését külön-külön kell elvégezni az adózóra korábban alkalmazandó nemzeti társaságiadó-szabályozás és az irányelv szabályai értelmében is, az értékcsökkentést a 33. cikk (2) bekezdése szerint kell elszámolni;
- b) azon befektetett eszközöket, amelyeket egyenként kellett értékcsökkenteni az adózóra korábban alkalmazandó nemzeti társaságiadó-szabályozás értelmében, de az irányelv szabályai szerint nem, a 37. cikkben említett eszközkészletbe kell bevonni;
- c) azon befektetett eszközöket, amelyeket – értékcsökkenési szempontból – eszközkészletbe vontak be az adózóra korábban alkalmazandó nemzeti társaságiadó-szabályozás értelmében, a 37. cikkben említett eszközkészletbe kell bevonni, függetlenül attól, hogy az irányelv szabályai értelmében, egyenként lennének-e értékcsökkenthetők;
- d) azon befektetett eszközöket, amelyek nem voltak értékcsökkenthetők, vagy amelyekkel nem végeztek értékcsökkenési leírást az adózóra korábban alkalmazandó nemzeti társaságiadó-szabályozás értelmében, azonban az irányelv szabályai szerint értékcsökkenthetők – az esettől függően – a 33. cikk (1) bekezdése vagy a 37. cikk szerint kell értékcsökkenteni;
- e) az adózóra korábban alkalmazandó nemzeti társaságiadó-szabályozás értelmében egyenként értékcsökkenthető vagy értékcsökkenési szempontból eszközkészletbe vont, de az irányelv szabályai szerint nem értékcsökkenthető eszközöket az adóértékükön kell elismerni, amelyet a nemzeti adójogszabályoknak megfelelően számolnak ki közvetlenül azon időpont előtt, amikortól az adózó alkalmazni kezdi az irányelv szabályait. Az említett eszközök értéke abban az adóévben vonható le, amikor az eszközöket értékesítik, feltéve, hogy az értékesítésből származó bevétel az adóalap része.

45. cikk

Hosszú lejáratú szerződések

- (1) Azokat a bevételeket és ráfordításokat, amelyeket a 22. cikk (2) és (3) bekezdése értelmében úgy kell tekinteni, mint amelyek már azt megelőzően felmerültek, hogy ezen irányelv szabályai alkalmazandóvá váltak az adózóra, de amelyeket még nem vettek figyelembe az adózóra korábban alkalmazandó nemzeti társaságiadó-szabályozás szerinti adóalap kiszámításában, az adózóra korábban alkalmazandó nemzeti jognak megfelelően kell hozzáadni az adóalaphoz vagy kivonni abból.
- (2) Azokat a bevételeket, amelyekkel kapcsolatban az adózónak – mielőtt az irányelv szabályai alá tartozott volna – a nemzeti társaságiadó-szabályozásnak megfelelően magasabb összegű adót szabtak ki, mint ami a 22. cikk (2) bekezdése értelmében az adóalapban szerepelt volna, le kell vonni az adóalapból az első olyan adóévben, amikor az irányelv szabályai alkalmazandók lettek az adózóra.

46. cikk

Céltartalékok, bevételek és levonások

- (1) A 23. cikkben említett céltartalékokat és a 25. cikkben említett rossz kintlevőségeket csak olyan mértékben lehet levonni, amilyen mértékben az azt követően folytatott tevékenységekből és végrehajtott ügyletekből következnek, hogy ezen irányelv szabályai alkalmazandóvá váltak az adózóra nézve.

- (2) Azokat a bevételeket, amelyeket a 16. cikk értelmében úgy kell tekinteni, mint amelyek már azt megelőzően felmerültek, hogy az adózó ezen irányelv szabályai alá tartozott volna, de amelyeket még nem vettek figyelembe az adózóra korábban alkalmazandó nemzeti társaságiadó-szabályozás szerinti adóalap kiszámításában, az adózóra korábban alkalmazandó nemzeti jognak megfelelően kell hozzáadni az adóalaphoz.
- (3) Azok a ráfordítások, amelyek azután merültek fel, hogy az irányelv szabályai alkalmazandók lettek az adózóra, de az irányelv alkalmazása előtt végzett tevékenységek vagy ügyletek vonatkozásában, és amelyek után nem érvényesítettek levonást, levonhatók.
- (4) Azokat az összegeket, amelyeket az adózó már levont azt megelőzően, hogy az irányelv szabályai alá tartozott volna, nem lehet még egyszer levonni.

47. cikk

Belépés előtti veszteségek

Ha egy adózó azt megelőzően felmerült, adókedvezménnyel nem kompenzált veszteséget viszt tovább, hogy rá az irányelv szabályai alkalmazandók lettek volna, az említett veszteséget akkor és annyiban vonhatja le az adóalaphoz, ha az adózóra vonatkozó nemzeti jogszabályok – amelyek szerint a veszteség felmerült – lehetővé teszik az ilyen levonást.

48. cikk

Az eszközök és források elszámolása

Az irányelv szabályai alá már nem tartozó adózó eszközeit és forrásait az irányelv ellenkező értelmű rendelkezése hiányában az irányelv szabályai szerint számított értéken kell elszámolni.

49. cikk

Az adózó eszközkészletének elszámolása

Az irányelv szabályai alá már nem tartozó adózó eszközkészletét az ezt követően alkalmazandó nemzeti adójogszabályok alkalmazásában a csökkenő egyenleg módszerével, 25%-os éves kulccsal értékcsökkentett egyetlen eszközkészletként kell elszámolni.

50. cikk

Hosszú lejáratú szerződésekből eredő bevételek és ráfordítások

Az irányelv szabályai alá már nem tartozó adózó hosszú lejáratú szerződésekből eredő bevételeit és ráfordításait az ezt követően alkalmazandó nemzeti társaságiadó-szabályozásnak megfelelően kell kezelni. Azokat a bevételeket és ráfordításokat, amelyeket adózási szempontból már figyelembe vettek az irányelv szabályainak megfelelően, nem lehet ismét figyelembe venni.

51. cikk

Céltartalékok, bevételek és levonások

- (1) Az irányelv szabályai alá már nem tartozó adózó ráfordításait, amelyeket a 9., 23. és 25. cikknek megfelelően már levontak, az ezt követően alkalmazandó nemzeti társaságiadó-szabályozás szerint nem lehet ismét levonni.

- (2) Az irányelv szabályai alá már nem tartozó adózó bevételeit, amelyeket a 4. cikk (5) bekezdésének és a 16. cikknek megfelelően az adózó már figyelembe vett az adóalapjában, az ezt követően alkalmazandó nemzeti társaságiadó-szabályozás szerint nem lehet ismét figyelembe venni.
- (3) Az adózónak az irányelv szabályaival összhangban felmerült ráfordításait, amelyeket részben nem számítottak be azután, hogy az irányelv szabályai már nem alkalmazandók az adózóra, az irányelv szabályai szerint le kell vonni.

52. cikk

Kilépés utáni veszteségek

Az adózó azon veszteségeit, amelyeket még nem számoltak el az irányelv szabályainak megfelelően, el kell határolni a következő időszakra az ezt követően alkalmazandó nemzeti társaságiadó-szabályozásnak megfelelően.

VII. FEJEZET

AZ ADÓZÓ ÉS MÁS GAZDÁLKODÓ SZERVEZETEK KÖZÖTTI KAPCSOLAT

53. cikk

Átállás

- (1) A 8. cikk c) és d) pontjától eltérve, az adózó nem adómentes az olyan külföldi jövedelem után, amelyet az adózó harmadik országbeli gazdálkodó szervezettől nyereségfelosztásként vagy egy harmadik országbeli gazdálkodó szervezetben való részvényeinek értékesítéséből származó bevételként kapott, ha az említett gazdálkodó szervezetre az adóügyi illetőség szerinti országban vonatkozó kötelező társasági adó kulcsa alacsonyabb, mint az adóügyi illetőség szerinti tagállamban az ilyen külföldi jövedelem után az adózóra vonatkozó kötelező társaságiadó-kulcs fele.
- Az első albekezdés nem alkalmazandó, ha az adózó adóügyi illetősége szerinti tagállam és az említett gazdálkodó szervezet adóügyi illetősége szerinti harmadik ország között a kettős adóztatás elkerüléséről kötött egyezmény nem teszi lehetővé az adómentességről a külföldi jövedelmek kijelölt kategóriáinak megadóztatására való átállást.
- (2) Amennyiben az (1) bekezdés alkalmazandó, az adózó a külföldi jövedelem után adóköteles, de a harmadik országban befizetett adót le kell vonni az adóügyi illetősége szerinti tagállamban keletkező adókötelezettségéből. A levonás nem haladhatja meg a levonás előtt kiszámított adó összegét, amely az adó tárgyát képező jövedelemhez rendelhető.
- (3) A tagállamok e cikk hatályából kizárják a veszteségeket olyan gazdálkodó szervezet részvényeinek értékesítése esetén, amelynek adóügyi illetősége egy harmadik országban található.

54. cikk

Külföldi állandó telephely jövedelmének kiszámítása

Amennyiben az 53. cikk alkalmazandó egy harmadik országban található telephely jövedelmére, bevételeit, ráfordításait és más levonható tételeit az irányelv szabályai szerint kell meghatározni.

55. cikk

Kamatok, jogdíjak és egyéb, forrásadó-köteles jövedelem

- (1) Az adózó adókötelezettsége csökkenthető („adójóváírás”), ha az adózó egy másik tagállamban vagy harmadik országban már adózott jövedelemre tesz szert, amely nem a 8. cikk c), d) vagy e) pontjai szerinti adómentes bevétel.
- (2) Az adójóváírás kiszámításakor a jövedelmet a vonatkozó levonható ráfordításokkal kell csökkenteni.
- (3) Harmadik országban az adófizetési kötelezettség miatti adójóváírás nem haladhatja meg az adózó által fizetendő társasági adó végleges összegét, hacsak az adózó adóügyi illetősége szerinti tagállam és a harmadik ország közötti megállapodás másképp nem rendelkezik.

VIII. FEJEZET

KAPCSOLT VÁLLALKOZÁSOK KÖZÖTTI ÜGYLETEK

56. cikk

Kapcsolt vállalkozások

- (1) Amennyiben az adózó részt vesz egy nem adózó irányításában, ellenőrzésében vagy – közvetve vagy közvetlenül – tőkéjében, vagy olyan adózó irányításában, ellenőrzésében vagy tőkéjében, amely nem ugyanazon csoport tagja, a két vállalkozást kapcsolt vállalkozásnak kell tekinteni.

Ha ugyanazok a személyek részt vesznek egy adózó és egy nem adózó irányításában, ellenőrzésében vagy – közvetve vagy közvetlenül – tőkéjében, vagy olyan adózók irányításában, ellenőrzésében vagy tőkéjében, amelyek nem ugyanazon csoport tagjai, minden érintett társaságot kapcsolt vállalkozásnak kell tekinteni.

Az adózót harmadik országban található állandó telephelye kapcsolt vállalkozásának kell tekinteni. Az Unióban adóügyi illetőséggel nem rendelkező adózót valamely tagállamban található állandó telephelye kapcsolt vállalkozásának kell tekinteni.

- (2) Az (1) bekezdés alkalmazásában a következő szabályok alkalmazandók:
 - a) az ellenőrzésben történő részvétel a szavazati jogok 20%-át meghaladó részesedést jelent;
 - b) a tőkében történő részvétel a tőke 20%-át meghaladó tulajdonosi jogot jelent;
 - c) az irányításban történő részvétel azt a pozíciót jelenti, amelyben jelentős befolyás gyakorolható a kapcsolt vállalkozás irányítására;

- d) természetes személyt, házastársát, egyenes ági leszármazottját vagy felmenőit egyetlen személyként kell kezelni.

Közvetett részvételben az e bekezdés a) és a b) pontja szerinti követelményeknek való megfelelés az egymást követő szinteken található részesedés arányának szorzata. A szavazati jogok több mint 50%-ával rendelkező adózó úgy tekintendő, mintha a szavazati jogok 100%-ával rendelkezne.

A 61. cikk alkalmazásában, ha egy hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszerben egy hibrid gazdálkodó szervezet is érintett, az első albekezdés a) és b) pontja szerinti részvétel a szavazati jogok 50%-át meghaladó részesedést vagy a tőke 50%-át meghaladó tulajdonosi jogot jelent.

57. cikk

Az árképzés kiigazítása kapcsolt vállalkozások között

- (1) Amennyiben két kapcsolt vállalkozás egymás közötti kapcsolataiban olyan feltételeket teremt vagy köt ki, amelyek különböznek a független vállalkozások között alkalmazott feltételektől, úgy azt a jövedelmet, amelyet az adózó elért volna, azonban az említett feltételek miatt nem realizált, az érintett adózó jövedelméhez hozzá kell számítani, és utána ennek megfelelő adókötelezettséget kell megállapítani.
- (2) Az állandó telephelynek tulajdonítható bevétel az a bevétel, amelyet az állandó telephely elvárhatóan termelne, különösen az ugyanazon adózó más részeivel való ügyletekben, ha ugyanolyan vagy hasonló feltételek mellett ugyanazzal vagy hasonló tevékenységgel foglalkozó, különálló, független vállalkozás lenne, figyelembe véve az ellátott feladatokat, az állandó telephelyen keresztül és ugyanazon adózó más részein keresztül az adózó által használt eszközöket és vállalt kockázatokat.

IX. FEJEZET

VISSZAÉLÉS ELLENI SZABÁLYOK

58. cikk

Visszaélés elleni általános szabály

- (1) Az irányelv szabályai szerinti adóalap számításával összefüggésben a tagállamok figyelmen kívül hagyják az olyan jogügyleteket vagy jogügylet-sorozatokat, amelyek – mivel alapvető céljuk az irányelv tárgyával vagy céljával ellentétes adóelőny megszerzése – az összes tény és körülmény mérlegelése alapján nem tekinthetők valódinak. Egy jogügylet több lépésből vagy részből is állhat.
- (2) Az (1) bekezdés alkalmazásában egy jogügyletet vagy jogügylet-sorozatot annyiban kell nem valódinak tekinteni, amennyiben nem a gazdasági valóságot tükröző, valós kereskedelmi okokból jött létre.
- (3) Az (1) bekezdés szerint figyelmen kívül hagyott jogügyletet vagy jogügylet-sorozatot az adóalap számításának alkalmazásában a gazdasági lényegére való hivatkozással kell kezelni.

59. cikk
Ellenőrzött külföldi vállalatok

- (1) Azt a gazdálkodó szervezetet vagy állandó telephelyet, amelynek nyeresége a székhelye szerinti tagállamban nem adóköteles vagy adómentes, ellenőrzött külföldi vállalatnak kell tekinteni, az alábbi feltételek teljesülése esetén:
- a) gazdálkodó szervezet esetében az adózó – saját maga vagy kapcsolt vállalkozásaival együttesen – a gazdálkodó szervezet szavazati jogainak 50%-át meghaladó közvetlen vagy közvetett részesedéssel rendelkezik, vagy közvetlenül vagy közvetve a tőke több mint 50%-ának tulajdonosa, vagy a gazdálkodó szervezet nyereségének 50%-át meghaladó részére jogosult; és
 - b) a gazdálkodó szervezet vagy az állandó telephely által a nyeresége után ténylegesen megfizetett társasági adó összege alacsonyabb, mint a gazdálkodó szervezetnek vagy az állandó telephelynek a nyereség után az irányelv szabályai szerint fizetendő társasági adó és a gazdálkodó szervezet vagy az állandó telephely nyeresége után ténylegesen megfizetett társasági adó közötti különbség.

Az első albekezdés b) pontjának alkalmazásában, annak a társasági adónak a kiszámításakor, amelyet az irányelv szabályai szerint a gazdálkodó szervezet nyeresége után az adózó tagállamában kiszabtak volna, nem kell figyelembe venni a gazdálkodó szervezet olyan állandó telephelyének jövedelmét, amely az ellenőrzött külföldi vállalat joghatóságában nem adóköteles vagy adómentes.

- (2) Ha egy gazdálkodó szervezet vagy állandó telephely az (1) bekezdés szerint ellenőrzött külföldi vállalatnak minősül, a gazdálkodó szervezet vagy állandó telephely fel nem osztott jövedelme annyiban adóköteles, amennyiben a következő kategóriákból származik:
- a) pénzügyi eszközből származó kamat vagy más jövedelem;
 - b) szellemi tulajdonból származó jogdíj vagy más jövedelem;
 - c) osztalék vagy részesedésértékesítésből származó jövedelem;
 - d) pénzügyi lízingből származó jövedelem;
 - e) biztosításból, banki és egyéb pénzügyi tevékenységből származó jövedelem;
 - f) számlázási szolgáltatóktól származó olyan jövedelem, amely áruk és szolgáltatások kapcsolt vállalkozások számára való értékesítéséből, illetve tőlük való beszerzéséből származik, amennyiben e szolgáltatók nem vagy csak kis mértékben képviselnek hozzáadott gazdasági értéket.

Az első albekezdés nem alkalmazandó a tagállamok valamelyikében vagy az EGT-megállapodásban részes harmadik országban rezidens vagy itt található ellenőrzött külföldi vállalatokra, ha az ellenőrzött külföldi vállalat a gazdasági valóságot tükröző, valós kereskedelmi okokból jött létre. E cikk alkalmazásában az ellenőrzött külföldi vállalat tevékenysége akkor tükrözi a gazdasági valóságot, ha az említett tevékenységet ezzel arányos személyzet, felszerelés, eszközök és telephelyek támogatják.

- (3) Egy gazdálkodó szervezet vagy állandó telephely nem tekinthető az (1) bekezdés szerinti ellenőrzött külföldi vállalatnak, ha a gazdálkodó szervezetnél vagy állandó

telephelynél keletkező jövedelem legfeljebb egyharmada tartozik a (2) bekezdés a)–f) pontja szerinti kategóriákba.

A pénzügyi vállalkozások nem tekinthetők az (1) bekezdés szerinti ellenőrzött külföldi vállalatnak, ha a (2) bekezdés a)–f) pontja szerinti kategóriákból a gazdálkodó szervezetnél vagy állandó telephelynél keletkező jövedelem legfeljebb egyharmada származik az adózóval vagy kapcsolt vállalkozásaival folytatott ügyletekből.

60. cikk

Ellenőrzött külföldi vállalat jövedelmének kiszámítása

- (1) Az adóalapban figyelembe veendő jövedelmet az irányelv szabályai szerint kell kiszámítani. A gazdálkodó szervezet vagy állandó telephely veszteségei nem számítandók bele az adóalapba, azokat el kell határolni a következő időszakokra, és az 59. cikk alkalmazásakor a későbbi adóévek során kell figyelembe venni.
- (2) Ha az ellenőrzött külföldi vállalat egy gazdálkodó szervezet, az adóalapban figyelembe veendő jövedelmet annak arányában kell kiszámítani, amilyen arányban az adózó a külföldi gazdálkodó szervezet nyereségéből részesülni jogosult. Ha az ellenőrzött külföldi vállalat egy állandó telephely, minden jövedelmet figyelembe kell venni az adóalapban.
- (3) A gazdálkodó szervezet vagy állandó telephely jövedelmét abban az adóévben kell figyelembe venni, amikor a gazdálkodó szervezet vagy állandó telephely adóéve véget ér.
- (4) Ha a gazdálkodó szervezet nyereségrészesedést juttat az adózónak az adózó adóalapjában az 59. cikk szerint korábban már figyelembe vett jövedelemből, és az adózónak e kiosztott nyereség után adókötelezettsége keletkezik, az 59. cikk szerint az adóalapban korábban figyelembe vett jövedelem összegét az adózó nyereségrészesedés utáni adókötelezettségének kiszámításakor le kell vonni az említett adóalapból.
- (5) Amennyiben az adózó értékesíti a gazdálkodó szervezetben fennálló részesedését, az adózó adókötelezettségének kiszámításához az ebből származó bevételt csökkenteni kell minden olyan fel nem osztott összeggel, amelyet már figyelembe vettek az adóalapban.

61. cikk

Hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszer

- (1) Amennyiben a tagállamok közötti hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszer ugyanazon kifizetés, ráfordítás vagy veszteség kétszeres levonását eredményezi, a levonást csak abban a tagállamban kell megadni, ahol a fizetés forrása található, a ráfordítás felmerül vagy a veszteség keletkezik.

Amennyiben egy harmadik országot érintő, hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszer ugyanazon kifizetés, ráfordítás vagy veszteség kétszeres levonását eredményezi, az érintett tagállam megtagadja az ilyen kifizetés, ráfordítás vagy veszteség levonását, kivéve, ha ezt a harmadik ország már megtette.

- (2) Amennyiben egy tagállamok közötti, hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszer beszámítás nélküli levonást eredményez, a kifizető tagállama a fizetés levonását megtagadja.

Amennyiben egy harmadik országot érintő, hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszer beszámítás nélküli levonást eredményez:

- a) ha a kifizetés forrása egy tagállamban található, a tagállam megtagadja a levonást, vagy
- b) ha a kifizetés forrása egy harmadik országban található, az érintett tagállam kötelezi az adózót, hogy az ilyen kifizetéseket vegye figyelembe az adóalapjában, kivéve, ha a harmadik ország már megtagadta a levonást, vagy előírta a kifizetés figyelembevételét.

- (3) Amennyiben egy tagállamok közötti, egy állandó telephelyet is érintő, hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszer beszámítás nélküli nem adózást eredményez, az adózó adóügyi illetősége szerinti tagállam kötelezi az adózót arra, hogy az adóalapban vegye figyelembe az állandó telephelynek tulajdonított jövedelmet.

Amennyiben egy harmadik országban található állandó telephelyet érintő, hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszer beszámítás nélküli nem adózást eredményez, az érintett tagállam kötelezi az adózót arra, hogy az adóalapban vegye figyelembe a harmadik országbeli állandó telephelynek tulajdonított jövedelmet.

- (4) Amennyiben egy adózó által egy harmadik országbeli kapcsolt vállalkozás felé teljesített kifizetést közvetve vagy közvetlenül beszámítanak olyan kifizetésbe, ráfordításokba vagy veszteségekbe, amelyek egy hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszer folytán az Unión kívül két különböző joghatóságban is levonhatók, az adózó tagállama megtagadja az adózó által a harmadik országbeli kapcsolt vállalkozás felé teljesített kifizetés levonását az adóalapból, kivéve, ha az érintett harmadik országok valamelyike már megtagadta a két különböző joghatóságban levonható kifizetés, ráfordítás vagy veszteség levonását.
- (5) Amennyiben egy adózó által egy harmadik országbeli kapcsolt vállalkozás felé teljesített levonható kifizetés ennek megfelelő beszámítását közvetve vagy közvetlenül beszámítják olyan kifizetésbe, amelyet egy hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszer folytán a kifizetés címzettje nem vesz figyelembe az adóalapjában, az adózó tagállama megtagadja az adózó által a harmadik országbeli kapcsolt vállalkozás felé teljesített kifizetés levonását az adóalapból, kivéve, ha az érintett harmadik országok valamelyike már megtagadta a nem beszámított kifizetés levonását.
- (6) Amennyiben egy hibrid struktúrákat alkalmazó adókikerülési módszer egy átadott pénzügyi eszközből származó kifizetés után levont forrásadóból való kedvezményt eredményez egynél több érintett fél részére, az adózó tagállama az ilyen kifizetéshez kapcsolódó nettó adóköteles jövedelemmel arányosan korlátozza az ilyen kedvezmény igénybevételét.
- (7) E cikk alkalmazásában a „kifizető” olyan gazdálkodó szervezetet vagy állandó telephelyet jelent, ahol a fizetés forrása található, a ráfordítás felmerül vagy a veszteség keletkezik.

61a. cikk

Adóügyi illetőség eltérése

Amennyiben egy adóügyi illetőséggel egy tagállamban és egy harmadik országban is rendelkező adózó kifizetése, ráfordításai vagy veszteségei az említett tagállam és az említett

harmadik ország jogszabályainak megfelelően mindkét joghatóságban levonhatók az adóalapból, és az említett kifizetés, ráfordítás vagy veszteség az adózó tagállamában beszámítható olyan adóköteles jövedelembe, amelyet a harmadik országban nem vesznek figyelembe, az adózó tagállama megtagadja a kifizetés, ráfordítás vagy veszteség levonását, kivéve, ha a harmadik ország ezt már megtette.

X. FEJEZET

ÁTLÁTHATÓ GAZDÁLKODÓ SZERVEZETEK

62. cikk

Átlátható gazdálkodó szervezetek jövedelmének részesedéssel rendelkező adózóhoz történő allokálására vonatkozó szabályok

- (1) Ha a gazdálkodó szervezetet a székhelye szerinti tagállamban átláthatónak tekintik, a gazdálkodó szervezetben részesedéssel rendelkező adózónak adóalapjában figyelembe kell vennie a gazdálkodó szervezet jövedelméből való részesedését. E számításhoz a jövedelmet ezen irányelv szabályainak megfelelően kell kiszámítani.
- (2) Az adózó és az (1) bekezdésben említett gazdálkodó szervezet közötti ügyleteket az adózónak a gazdálkodó szervezetben meglévő részesedése arányában figyelmen kívül kell hagyni. Ennek megfelelően az adózó említett ügyletekből származó jövedelmét úgy kell megállapítani, hogy az annak az összegnek a gazdálkodó szervezet harmadik fél tulajdonában álló részének megfelelő hányada legyen, amelyben független vállalkozások a szokásos piaci ár elve alapján megállapodnának.
- (3) Az adózó mentesül a kettős adózás alól az 55. cikknek megfelelően.

63. cikk

Az átláthatóság meghatározása harmadik országbeli gazdálkodó szervezetek esetében

Azt a kérdést, hogy a harmadik országban található gazdálkodó szervezet átlátható-e vagy sem, az adózó tagállamának jogszabályai szerint kell eldönteni.

XI. FEJEZET

IGAZGATÁS ÉS ELJÁRÁSOK

64. cikk

Az illetékes hatóságok értesítése az irányelv szabályainak alkalmazásáról

A 2. cikk (1), (2) vagy (3) bekezdése szerinti vállalat értesíti annak a tagállamnak az illetékes hatóságát, amelyben adóügyi illetőséggel rendelkezik, vagy ahol az állandó telephelye található, hogy az irányelv hatálya alá tartozik.

65. cikk

Értesítések

- (1) Az adózó addig alkalmazza ezen irányelv szabályait, amíg a 2. cikk (1) és (2) bekezdésének megfelelően a hatálya alá tartozik.

- (2) Ha egy adózó már nem tartozik az irányelv szabályai alá, dönthet úgy, hogy továbbra is az említett szabályokat alkalmazza, amennyiben az adózó eleget tesz a 2. cikk (3) bekezdésében szereplő feltételeknek.
- (3) Az az adózó, amely a 2. cikk (3) bekezdésének megfelelően az irányelv szabályainak alkalmazása mellett döntött, és úgy határoz, hogy öt adóév elteltével felfüggeszti az alkalmazását, erről értesíti annak a tagállamnak az illetékes hatóságát, amelyben adóügyi illetőséggel rendelkezik, vagy adott esetben ahol az állandó telephelye található.
- (4) Az az adózó, amely a 2. cikk (3) bekezdésének megfelelően az irányelv szabályainak alkalmazása mellett döntött, és úgy határoz, hogy öt adóév elteltével meghosszabbítja az alkalmazását, bizonyítékot szolgáltat azon tagállam illetékes hatóságának, amelyben adóügyi illetőséggel rendelkezik, vagy adott esetben ahol az állandó telephelye található, arra vonatkozóan, hogy teljesülnek a 2. cikk (1) bekezdésének a) és b) pontjában szereplő feltételek.

XII. FEJEZET

ZÁRÓ RENDELKEZÉSEK

66. cikk

A felhatalmazás gyakorlása

- (1) A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozóan a Bizottság részére adott felhatalmazás gyakorlásának feltételeit ez a cikk határozza meg.
- (2) A Bizottságnak a 2. cikk (5) bekezdésében, a 4. cikk (5) bekezdésében, a 11. cikk (6) bekezdésében, a 32. cikk (5) bekezdésében és a 40. cikkben említett, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására vonatkozó felhatalmazása határozatlan időre szól az ezen irányelv hatálybalépésének időpontjától kezdődő hatállyal.
- (3) A Tanács bármikor visszavonhatja a 2. cikk (5) bekezdésében, a 4. cikk (5) bekezdésében, a 11. cikk (6) bekezdésében, a 32. cikk (5) bekezdésében és a 40. cikkben említett felhatalmazást. A visszavonásról szóló határozat megszünteti az abban megjelölt felhatalmazást. A határozat az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon, vagy a benne megjelölt későbbi időpontban lép hatályba. A határozat nem érinti a már hatályban lévő, felhatalmazáson alapuló jogi aktusok érvényességét.
- (4) A Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktus elfogadását követően haladéktalanul értesíti arról a Tanácsot.
- (5) A 2. cikk (5) bekezdése, a 4. cikk (5) bekezdése, a 11. cikk (6) bekezdése, a 32. cikk (5) bekezdése és a 40. cikk értelmében elfogadott, felhatalmazáson alapuló jogi aktus csak akkor lép hatályba, ha a Tanácsnak a jogi aktusról való értesítését követő [két hónapon] belül a Tanács nem emelt ellene kifogást, illetve ha az említett időtartam lejártát megelőzően a Tanács arról tájékoztatta a Bizottságot, hogy nem fog kifogást emelni. A Tanács kezdeményezésére ez az időtartam [két hónappal] meghosszabbodik.

67. cikk

Az Európai Parlament tájékoztatása

Az Európai Parlament tájékoztatást kap a felhatalmazáson alapuló jogi aktusoknak a Bizottság részéről történő megalkotásáról, a velük kapcsolatban megfogalmazott bármely kifogásról és a hatáskörök átruházásának a Tanács részéről történő visszavonásáról.

68. cikk

Bizottsági eljárás

- (1) A Bizottságot egy bizottság segíti. Ez a bizottság a 182/2011/EU rendelet szerinti bizottság.
- (2) Az e bekezdésre történő hivatkozáskor a 182/2011/EU rendelet 5. cikkét kell alkalmazni.

69. cikk

Felülvizsgálat

Az ezen irányelv hatálybalépését követő öt év elteltével a Bizottság felülvizsgálja az irányelv alkalmazását, és jelentést készít a Tanácsnak ezen irányelv működéséről.

Az első albekezdés sérelme nélkül a Bizottság az irányelv hatálybalépését követő három év elteltével megvizsgálja a 11. cikk működését, és mérlegeli a növekedési és beruházási kedvezmény meghatározását és kalibrálását érintő esetleges kiigazításokat. A Bizottság alapos elemzést végez a tekintetben, milyen módon ösztönözheti a növekedési és beruházási kedvezmény az irányelv szabályainak alkalmazását választani jogosult vállalkozásokat arra, hogy a saját tőkének keresztül finanszírozzák tevékenységeiket.

A Bizottság megállapításairól tájékoztatja a tagállamokat annak érdekében, hogy azok e megállapításokat figyelembe vegyék a nemzeti társaságiadó-rendszerek kialakítása és végrehajtása során.

70. cikk

Átültetés

- (1) A tagállamok legkésőbb 2018. december 31-ig elfogadják és kihirdetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek megfeleljenek. E rendelkezések szövegét haladéktalanul megküldik a Bizottság számára.

Ezeket a rendelkezéseket 2019. január 1-jétől alkalmazzák.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket a rendelkezéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok határozzák meg.

- (2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.
- (3) Azok a tagállamok, amelyek pénzneme nem az euró, dönthetnek úgy, hogy ahol az irányelvben euróban (EUR) meghatározott pénzüsszegek szerepelnek, az ezeknek megfelelő értéket az irányelv elfogadásának napján átszámítják a nemzeti valutára.

71. cikk
Hatálybalépés

Ez az irányelv az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő huszadik napon lép hatályba.

72. cikk
Címzettek

Ennek az irányelvnek a tagállamok a címzettjei.

Kelt Strasbourgban, -án/-én.

a Tanács részéről
az elnök